

SLOVÁ PÁNA JEŽIŠA

Príloha spracovaná redakciou časopisu *Solas*
podľa publikácie:

Slová Pána Ježiša

1. vydanie

Vydavateľstvo Solas, Žilina 2013
(ISBN 978-80-971486-0-7)

História publikácie: Autor a názov originálneho diela v angličtine sú neznáme. Z angličtiny do češtiny preložil Jan Karafiát. Z 3. českého vydania z roku 1936 do slovenčiny preložila Jana Repková.

Predslov prekladateľa z angličtiny do češtiny

Tento preklad pôvodne anglického spisu zahrňa mnoho lásky. Stalo sa to takto: pani N. S. Clarková opustila svoju milovanú vlasť v Spojených štátoch amerických a išla za svojím manželom do Čiech, aby mu pomáhala v práci pre Pána. Tu ochorela a počas dlhej choroby sa jej dostala do ruky táto knižočka v anglickom jazyku. Povedala svojmu manželovi: „Každodenné čítanie tejto knižky mi prinieslo do života mnoho požehnania. Prosím ťa, mohol by si zariadiť jej české vydanie, aby aj tu boli skrze ňu mnohí požehnaní?“

Krátko potom zosnula v Pánovi. Miesto jej posledného odpočinku je ďaleko od milovaných priateľov. Vydanie tohto spisu sa stalo splnením jej prania. Preklad je urobený voľne, ako to okolnosti dovolili, ale nie bez lásky, takže to vari nebude veci samej na škodu. Ó, kiežby sa splnilo to zbožné pranie, ktoré šľachetnej priateľke českého národa vnuklo túžbu po vydaní tejto knižôčky.

Slová Pána Ježiša

Treba pamätať na slová Pána Ježiša.

Skutky 20:35

Príloha k 21. číslu časopisu *Solas*

Solas, Žilina 2013

**„Pod'te ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obťažení,
a ja vám dám odpočinutie.“**

Matúš 11:28

Láskavé to slovo milujúceho Spasiteľa, na ktoré sa môžeš bezpečne spoľahnúť a upokojiť sa na veky. Hľa, toto je odpočinutie pre tvoj každodenný život. Áno, pre tých, ktorí uverili, sú vyvesené odznaky pokoja na stenách nebeských príbytkov; svetlá v oknách nebeského domova sa nám trblietajú obďaleč, aby sme veselo putovali: „a každý bude ako skrýša, ako tóna ozrutnej skaly vo vyprahnutej krajine“, Izaiáš 32:2. Áno, iba „pred trónom bolo čosi ako sklené more, podobné krištálu“, Zjavenie 4:6, na ktorom nie je búrka ani vlnobitie, ale už tu na zemi je prístav pre tých, ktorí sú zmietaní búrkou, „lebo vchádzame do odpočinku my, ktorí sme uverili“, Židom 4:3.

Nuž, či si aj ty vošiel do toho blahoslaveného odpočinku v krvi a zásluhách Ježiša Krista? Keď už si tak dlho chodil, hľadajúc odpočinutie a nenašiel si, či ti nezní ako vzácna hudba toto slovo Pána „Pod' ku mne“? Všetko, čo sa okrem neho nazýva pokojom, je prelud, tieň a klam. Zavri orla hoc aj do zlatej klietky, vždy ňou bude pohrdať, pretože ani zlato mu nenahradí skutočnosť, že sa už nemôže vznášať k oblakom, ako keď mal slobodu. Tak aj večné túžby svojej duše nenasýtiš inak, len keď budeš odpočívať v priazni Pána Ježiša a v láske nebeského Otca.

Pod' ku mne. To je pozvanie, ktorému sa nič nevyrovná. Keby bol pripojil jednu jedinú podmienku, museli by sme zostať na večné veky v nepokoji. Ale nie je tu ani najmenšia podmienka. Všetci sú rovnako pozvaní a vítaní, nikto menej, nikto viac. Všetci, ktorí ste unavení, ukonaní hrie-

chom, starosťami, ťažkosťami, pod'te, vám sa otvárajú dvere jeho milosti.

„Navráť sa, duša moja, na svoj odpočinok, lebo Hospodin ti učinil dobrodenie“, Žalm 116:7. Nech vnikne do teba sladký hlahol tohto slova Pána Ježiša uprostred všetkého nepokoja, ktorý sa nepochybne aj dnes dostaví. V ňom ako v skrýši odpočívaj, si dobre ukrytý na čas i na veky. Občas sa snáď aj dnes strhneš, zľakneš sa alebo aj zhrozíš, zvlášť, keď znovu objavíš tú skazenosť tvojho vlastného srdca, ale bude to tak, ako keď sa povrch oceána silno vlní, no v hĺbinách sa ani nepohne. „Človeka, ktorého myseľ je opretá na teba, Bože, zachováš v pokoji, áno, v pokoji, lebo sa nadeje na teba“, Izaiáš 26:3. Márnosť nad márnosť, starosť nad starosť, zmätok nad zmätok, hriech nad hriech, áno, tak to býva vo svete, len ver a to všetko, aj keby sa ešte viac valilo na tvoju dušu, bude pre teba ozvenou jeho slova: „Ja vám dám odpočinutie.“

A keď už tu zakúšame taký vzácny pokoj, akéže bude jeho slávne dovŕšenie! Keď sa prebudím v tom svitaní nesmrteľnosti; keď mi bude každodenný život pripadať ako nepokojný sen dávno minulej noci; keď nebudem veriť, ale budem vidieť; nebudem čakať, ale to už budem držať, keď sa zlé žiadosti vo mne viac neozvú, ani nijaká skrytá skazenosť; keď už nič, nič nebude vyrušovať nekonečný pokoj môjho ducha; keď si aj ten vždy nespokojný magnet, moje srdce, odpočinie tam, kde jedine môže bezpečne odpočívať; keď sa budem večne kochať v neobsiahnuteľnom Bohu, to potom ešte len bude!

„To som vám hovoril nato, aby ste mali vo mne pokoj.“

Ján 16:33

„...a ved' váš nebeský Otec vie, že to všetko potrebujete.“

Matúš 6:32

Pôvodne myslel Pán Ježiš pri tom na naše každodenné potreby, ale ak si Božie dieťa, môžeš si to vziať za heslo pre všetky tie divné premeny tvojho nestáleho života. Tým zažehnáš všetky svoje obavy; tým utlmíš všelijaké reptanie, tým dosiahneš prostú blaženosť, ktorá sa nestarostí. Ved' môj milý nebeský Otec predsa vie, že to všetko potrebujem.

Kde môže byť dieťaťu lepšie, než v otcovom náručí? Kde môže byť Božiemu človeku lepšie, než v rukách jeho Boha? Avšak, čo je lepšie a čo najlepšie, tomu my, ľudia, veľmi zle rozumieme. Pre nás je najlepšie, keď nás riadi tá Múdrost', ktorá je neomylná. Potom ak by si chcel v okamžitom uchvátení zvolať s Jakobom: „Na mňa sa to všetko valí“, 1. Mojžišova 42:36, nech ťa jeho dnešné slovo karhá z tvojej nerozvážnej unáhlenosti. Ten, ktorý sa nemýli a miluje viac než otec, povedal, že toto všetko potrebujeme.

Nuž milá duša, už sa zasa znepokojuješ? Nerozumieš tomu, čo sa s tebou deje? Zdá sa ti tvoj kríž príliš ťažký? Vzali ti to, čo bolo oporou tvojho ducha? Zmarili ti, čo ťa na tom svete tešilo? „Ranil červ aj tvoj kikajon (ricínovník), takže uschol?“, Jonáš 4:7. Napíš si na každú tú stratu: „Váš nebeský Otec predsa vie, že to všetko potrebujete.“ Bol to on, kto urobil tvoje bremeno ťažším. Prečo? Preto, že to potrebuješ. Bol to on, kto ti rozbil tvoju hlinenú modlu. Prečo? Preto, že to potrebuješ. Postavilo sa to na jeho miesto, preto to on odstránil. Bol to on, kto zmiatol tvoje svetské plány a zmaril tvoje zamilované nádeje. Prečo? Preto, že to potrebuješ. Trň sa skrýval na ceste, ktorá ťa tak veľmi vábila k sebe. On pre teba zamýšľal niečo lepšie. „Lebo mu prichádzaš v ústrety s požehnaniami dobrého“, Žalm 21:4.

Pestuj v sebe ducha, ktorý by sa v detinskej dôvere odovzdal do vôle nebeského Otca. Však

ňa neopustil tak, aby si musel zápasit' s búrkami púšte bez priateľa a bez pomoci. Ak ťa „zaviedol do Mary, kde je voda horká“, 2. Mojžišova 15:23, však ťa tiež „vodí do Élima, kde sú palmy a sladká voda“, 2. Mojžišova 15:27. Oblačný stĺp ako znamenie jeho milosti ide pred tebou. A keby ťa vodil aj cez obchádzky, on ťa predsa len vodí správne. Nevýslovná láska sa zjavuje vo všetkom jeho zaobchádzaní s tebou. Nech je požehnané jeho meno. Boh mi je pevné útočisko, vedie ma cestou dokonalosti. „Robí jeho (úprímného) nohy podobnými nohám jelenice, a postavuje ma na mojich výšinách“, 2. Samuelova 22:34.

A čiže je to slovo, ktoré ti má dnes priniesť pokoj? Toho, pre ktorého samého bolo vzácnym potešením v jeho hrozných utrpeniach, že to všetko sa muselo stať; že vo všetkých úzkostiach, ktoré on, muž bolesti, znášal, počínajúc betlehemskými jaslami až po kríž na Golgote, nebolo jednej jedinej, ktorá by ho bola mohla minúť. Každá kvapka v tomto horkom kalichu utrpenia mu bola pripravená od Otca. „Či nemám piť kalich, ktorý mi dal Otec?“, Ján 18:11. Keď sa on v hodine preťažkého boja utešoval myšlienkou, že mu ruka Otcova rozpálila túto pec súženia, aké premocné potešenie je obsiahnuté v tejto pravde pre Boží ľud vo všelijakom jeho utrpení!

Akože? Jedna zbytočná kvapka? Jedna nepotrebná bolesť? Jediný kríž, že by bol na teba od neho vložený bez nevyhnutnej príčiny? Nech odstúpi od teba taká pohanská nevier! Ved' za teba svojho Syna dal! Ved' sa volá tvojim Otcem! Nech je už akékoľvek tvoje pokušenie, v ktorom sa teraz trápiš, toto slovo tvojho milujúceho Spasiteľa nech ti dá veľké utíšenie, Matúš 8:26, a potlačí aj všelijakú tvoju slzu vzbury. On, tvoj neomylný Otec, vie, že aj to, práve tak ako všetko, potrebuješ.

„Tvoja reč je veľmi dokázaná, a tvoj služobník ju miluje.“

Žalm 119:140

„A čokoľvek budete prosiť v mojom mene, učiním to, aby bol Otec oslávený v Synovi.“

Ján 14:13

Buď slávne zvelebený, drahý Pane Ježišu! Lebo ty si otvoril svojmu ľudu brány modlitieb. Bez teba by boli zostali zatvorené na veky. Pre tvoje dokonalé zásluhy na zemi sa otvorili prvý raz, pre tvoje príhovory v nebi zostávajú otvorené dodnes.

Aké neobmedzené zaslúbenie: „Urobím všetko, o čo budete prosiť!“ Tým sa zaručuje všetko, čo kajúci hriešnik potrebuje a všetko, čo všemohúci Spasiteľ môže poskytnúť. Akoby ten veľký správca Božích tajomstiev hovoril svojim verným služobníkom: „Vezmi si tento lístok.“ Ja som sa naň podpísal. Ty si potom sám naň napíš, čo sa ti má vyplatiť. A keď si si tam napísal to svoje, akoby ešte ku všetkému vlastnoručne pripisoval: „Áno, toto urobím.“

On chce, aby sme prosili v jeho mene. Keď sa ľudia vo svete uchádzajú o nejaké dobré miesto, nemajú všetci rovnaké vyhliadky. Ty však pros v jeho mene a máš vzácne vyhliadky. Ako Dávid miloval na obidve nohy chromého Mefibóšeta pre jeho otca Jonatána, 2. Samuelova 9, tak aj nebeský Otec „ktorý môže urobiť nad všetko, nesmierne viac než prosíme alebo rozumieme, podľa moci ktorá pôsobí v nás“, Efezským 3:20.

Milý čitateľ, skúsil si už, aká je to blahoslavená vec, dôverne prednášať tvoju mu Spasiteľovi každú tvoju potrebu a starosť, aj všetko tvoje starostenie a súženie? On je predivný Radca. S najsrdečnejším súcitom dokáže preniknúť do najhlbších hĺbín твоjich nedostatkov. Aj keď sú tvoje nedostatky veľké, omnoho väčšie sú jeho ruky, ktoré to všetko obsiahnu. Predstav si tohto svojho veľkého anjela zmluvy, Pána Ježiša, ako práve teraz, tak ako anjel v Zjavení (8:3-4), drží v ruke zlatú kadidelnicu plnú kadidla, aby

ho prednášal Bohu Otcovi spolu s tvojimi skrytými túžbami a úzkostlivými vzdychmi, takže z toho vychádza príjemná vôňa pred trón Otca v nebi. Aj keby potom odpoveď nechala na seba čakať; ako keby tvoje prosby museli obletovať jeho zľutovnicu! Aj keď je k tebe veľmi láskavý, Boh Otec v nebi uznáva mnohokrát za prospešné skúšať tvoju trpezlivosť a vieru. A je mu rozkošou počuť hlas твоjich úpenlivých prosieb a vidieť, že sa nedáš odradiť prekážkami, ani odbyť, keď sa zdá, že už na teba zabudol, alebo ťa ani nepočul. Však on sa ti konečne predsa len ozve, ten akoby zadržaný prameň jeho milosrdenstva a lásky zasa vytryskne a v čase príhodnom budeš počuť lahodné zvuky: „Nech sa ti stane, ako chceš!“, Matúš 15:28.

Ctený rytier Ježiša Krista, oblečený „v Božej výzbroji“, Efezským 6:13, nezbúdaj na modlitbu. Bez nej sa nemôže táto výzbroj blyšťať a trblietať. Pokiaľ je ešte okolo teba číra noc svetskej temnoty, pokiaľ musíš ešte táboriť v nepriateľskej krajine, namiesto faklí na predných strážach zapaluj obeť modlitby na zlatom oltári, ktorý je pred trónom, Zjavenie 8:3. Musíš byť ako Mojžiš, ktorý v modlitbe držal ruky zdvihnuté hore, 2. Mojžišova 17:11, ak chceš ako Józue premôcť Amalecha tohto sveta. Ved' tvoj Spasiteľ na teba čaká; uval' na neho svoju cestu. Neboj sa, že ho niekedy unavíš svojou neodbytnosťou, Lukáš 18:1. On ťa veľmi rád počuje, Otec potom bude oslávený, keď ťa vypočuje. Ako v Betánii pri Lazarovom hrobe, tak to platí aj dnes: „Ja som vedel, že ma vždy počuješ“, Ján 11:42. On sa dodnes prihovára za nás u Otca a čo sľúbi, to aj splní.

„Očakávam na Hospodina, moja duša očakáva, a čakám v nádeji na jeho slovo.“

„Čo ja robím, ty nevieš teraz, ale potom zvieš.“

Ján 13:7

Prešťastný to bude deň, keď sa otvorí kniha tajomstiev, ktorá bola tak dlho zapечатená, keď sa otvorí, „všetky studne veľkej priepasti, ukážu sa hlbiny vôd“ a keď sa to všetko objaví ako nekonečné zjavenie neomylnnej múdrosti a nevýslovnej lásky! Tu bývame často zarazení nad cestami Pána, lebo nemôžeme vystihnúť jeho cesty. Sú také hlboké ako studňa pri meste Sichar a my nemáme, čím by sme nabrali, Ján 4:11. Ale skoro „sa dokoná (zavŕši) tajomstvo Boha“, Zjavenie 10:7, pečate sa otvorí a zjaví sa, čo znamenajú. Keď svitne to „ráno bez oblakov“, ukážu sa duše vyvolených ako anjeli v svetle, tieňov viac nebude, iba úplne jasný deň!

Ty, ktorý si uveril, upokoj sa. Aj keby si tomu zatiaľ nerozumel, prečo nebeský Otec s tebou tak nakladá; aj keby si nevidel zlaté lemovanie, ani akési „jasno na oblakoch“, však to deň skoro ukáže. „Počkaj máličko“ a dôveruj mu celkom. Dieťa verí otcovi na slovo, aj keď všetkému nerozumie. Až dorastie, všeličo sa mu vyjasní, čomu sa predtým divilo. Na tomto svete nedosiahneš nikdy plný vek, až vo večnosti dozrie duša do plnej dospelosti. Tam sa ti všetko vysvetlí, čo sa s tebou dialo. Temnota sa vytratí a všetko uvidíš ponorené do velebnej slávy.

Ach, namiesto toho, čo by sme sa mali upokojiť ako dieťa odstavené od svojej matky, ako často sú naše žiadosti a očakávania v rôznych okolnostiach života väčšie, než to, čo nám patrí! Nestačí nám, že to tak

chce nebeský Otec, ale ešte sa aj nenáležite vypytujeme, ako a prečo to tak chce mať. Ak je nešľachetné vynášať úsudok nad ľudským dielom skôr, než bude dokončené; ak by sa maliar alebo sochár alebo ktorýkoľvek iný umelec zhrozil, keby jeho práca mala byť súdená a meraná kým ešte nie je celkom dokončená a uhladená, ako by to isté nemalo ešte viac platiť pri diele Božom! Keby sme mu radšej vzdali česť, prosto, dôverne a bez výhrad sa podrobili jeho vôli, trpezlivo očakávajúc na splnenie jeho sľubu: „Potom sa dozvieš“, keď tiene a svetlá v jeho dokončenej maľbe nášho života splynú v krásny súmerný celok, keď sa ukáže, že tie teraz rozhádzané kamene chrámu boli vopred správne otesané a uložené na určité miesto, spojené v celistvú, dobre premyslenú stavbu.

A ktože to tu hovorí?: „Čo ja robím, to ty teraz nevieš, ale potom zistíš.“ Ten, ktorý za nás zomrel, ten, ktorý pre nás žije. Požehnaný Pane Ježišu, dáš nám ešte mnoho vidieť, čo by naše zaslepené srdce radšej nevidelo, ako sa tam hovorí: „To, čo s tebou urobím, vyvolá úžas“, 2. Mojžišova 34:10. Ako radi by sme aj ten najťažší kríž, ktorý na nás položí, prijali tak, že by sa nám iba zdanlivo javil ako prísny, no v skutočnosti by sme ho prežívali ako nevýslovnú a nekonečnú lásku. Večnosť nám ukáže, načo to všetko bolo potrebné, že to ani iné byť nemohlo a nesmelo. A ak ešte nie teraz, tak aspoň potom pozerajúc s pokojnou rozvahou na svoj minulý život, budeme vyznávať:

„Dielami jeho rúk sú pravda a súd, verné všetky jeho nariadenia, učené v pravde a v priamosti.“

Žalm 111:7-8

„Tým je oslávený môj Otec, aby ste niesli mnoho ovocia a boli mojimi učeníkmi.“

Ján 15:8

Keď pozoruješ nekonečné more Božieho milosrdenstva, kde každá vlna šumí: „Boh je láska“, či si potom nepomyslíš: „Keď on pre mňa toľko urobil, čo by som mohol ja urobiť pre neho?“ Nikdy sa mu nedokážem odplatiť. Skôr nepatrná svieca pridá svetlo jasne svietiacemu poludňajšiemu slnku a skôr rozvodní kvapka hlboké more, ako by som ja mohol pridať niečo k jeho večnej sláve, aj keby som mu slúžil čisto ako anjel. Aké divné je čo i len na to pomyslieť! Z toho môjho márneho srdca môže prýštiť pramienok slávy, ktorým isto nepohrdne ten, ktorý má záľubu v skrúšenom duchu a zdrvenom srdci: „Môj Otec je oslávený tým, že prinášate veľa ovocia.“

Milý čitateľ, si aj ty strom, prinášajúci ovocie na vinici svojho Pána? Ide ti o to, aby celý tvoj život bol zasvätený jemu ako obeť vďačnosti za jeho lásku k tebe, ktorú si nemôžeš nijako zasľužiť? Možno sa ti ani nedarí prinášať mnoho ovocia tak, ako svet tomu rozumie. Vo svojich okolnostiach a pri svojom postavení možno nemôžeš vyniknúť žiadnymi skvelými službami alebo namáhavými a veľkolepými prácami pre Božie kráľovstvo. Na tom však nezáleží. Ovocie, ktoré si on najviac váži, býva často to, ktoré zreje v tichu, nepozorovane a v skrytosti pred ľuďmi. Keď pôjdeš svojou cestou krotko a ticho, v trpezlivosti a poníženosti stráviš svoje dni, prívetivý a úctivý ku každému, bez odporu berieš všetko z jeho rúk hovoriac: „Nie moja ale tvoja vôľa nech sa stane“, keď sám na seba zabúdaš, pokorne znášaš krivdu, preukazuješ potom lásku bez akejkoľvek okázalosti, hľa, to je niečo z toho ovocia, ktoré si žiada

tvoj nebeský Otec, ktorým bude aj oslávený. Možno, že si uviazol v zvláštnych ťažkostiach, možno si pripútaný na lôžko dlhou chorobou, možno si prišiel o to, čo ti bolo najvzácnejšie a cítiš sa ako v peci sedemkrát rozpálenej. Tu môžeš istotne zvlášť osláviť svojho Boha. Nikdy nie je nebeský Otec viac oslávený na zemi od svojich detí, ako keď ich počuje uprostred súžien s dôverou a láskou volať a bedákať: Hľa, tu som, „nech mi učiní podľa toho, čo je dobré v jeho očiach“, 2. Samuelova 15:26. Áno, v tom ho môžeš tak osláviť, ako to ani anjeli nemôžu, pretože žijú vo svete, v ktorom nie sú nijaké ťažkosti. A ak sa ti zdá, že Otec príliš tvrdo s tebou nakladá, keď ako dobrý vinohradník čistí svoje vínne kmene, tu krásne prúty zrezáva, tam celé bujné ratolesti odreže, pamätaj na výsledok! „Každý letorast, ktorý nenesie na mne ovocia, odrezáva, a každý, ktorý nesie ovocie, čistí, aby doniesol viacej ovocia“, Ján 15:2, „Tým je oslávený môj Otec“, Ján 15:8.

A ak je tvojím údelom v chorobe a slabosti spoliehať sa na jeho ruky, hovor v detinskej oddanosti: Otče, osláv svoje meno. Osláv seba, či už mi dávaš, či berieš, či už môj kalich naplňaš až preteká, alebo ma „prelievaš z nádoby do nádoby“. Aby som nepoznal inú vôľu, než tú tvoju. Ved' ani sami anjeli nepoznajú väčšiu česť a prednosť, než bez prestania oslavovať Hospodina. Aké je to teda veľké šťastie mať účasť na tom istom povolaní, ako títo duchovia v nebeskej svätyni, áno, ešte viac, kráčať spolu s Pánom Ježišom k tej osláve nej radosti, ktorú mal on, keď povedal: „Ja som ťa oslávil na zemi!“, Ján 17:4.

„To som vám hovoril nato, aby moja radosť zostala vo vás, a vaša radosť aby sa naplnila.“

Ján 15:11

„Ale vám sú ešte aj len všetky vlasy na hlave spočítané!“

Matúš 10:30

A opäť vzácne slovo! Nech tá postretne čokoľvek, tvoj Boh vie o všetkom. On má spočítané aj všetky vlasy na tvojej hlave. Žiadna náhoda, žiadny osud. On sám na všetko dozerá. Či už tam v lese padá list na zem a tu bzučí chrobáček, či tu anjel šuští svojimi krídlami a tam sa borí celý svet, on o tom rovnako vie. Áno, my hovoríme o veľkých a malých veciach. On však nerobí rozdiel.

Aké je to zvláštne potešenie, keď rozmýšľam o tej láskavej starostlivosti, ktorú má on o svoj vyvolený ľud! Ako starostlivo im vymeniarava radosti a starosti! Milostivo posudzuje každú sladkosť i každú horkosť. Aj tie „noci útrap“ sú odrátané, Jób 7:3. Nikdy nepodstupujem nijaké úzkosti, ani nikdy neprelietavam slzy, o ktorých by on nevedel. Čomu hovoríme „ťažké navštívenie“, to sú úsudky jeho neomylnnej lásky. Áno, človek sa môže myliť, jeho cesty často bývajú krivolaké, ale „Cesta silného Boha je bezúhonná“, 2. Samuelova 22:31. „O mojej biede máš záznam, do svojej nádoby daj moje slzy, „či azda nie sú zapísané v tvojej knihe?“, Žalm 56:9. Útočiskom je Boh odveký, svet je pod jeho ramenami, 5. Mojžišova 33:27. Hospodin, tvoj Boh, ťa niesol po celej ceste, 5. Mojžišova 1:31.

Myslíš na budúcnosť? Zdá sa ti, že je v nej mnoho neistoty a celá je zahalená tajomstvom? Možno, že skutočne to i ono na nič dobré neukazuje. Ver jemu. On sám ti to vymeral. Čo ti hrozí, prestane ti hroziť a čo sa ti zdá hrozne spletené, ukáže sa ti prepletené a pretkané jeho milosrdenstvom. „Ostríha (ochraňuje) nohy svojich svätých“, 1. Samuelova 2:9. Nikto sa nesmie ani dotknúť vlasu na ich hlave. Často nás vodí temnými a smutnými cestami, veľmi často i takými obchádz-

kami, že my sami by sme si také cesty nikdy nezvolili; ale on nás vodí múdro a láskavo. Cez všetku spleťtitosť a nepriamosť, drsnosť a nevychodenosť je cesta, ktorou ide človek vo viere, nielen správna, ale jedine správna, tá najlepšia cesta, ktorú ti on vo svojej láske vybral a vo svojej múdrosti pripravil pre teba.

Nič ťa uprostred zmätkov a nepokojov, s ktorými práve zápasí tvoja myseľ, neuspokojí tak, ako keď hľadiš ponad ne a ešte ďalej za ne; ponad ne k tej pevnej a láskavej ruke, ktorá nad nimi vládne a k tomu vzácnemu a žiadanému koncu, ku ktorému ťa to všetko privedie. Ten predivný Radca sa rád obklopuje mrákovou a temnotou, velí nám ísť za ním cez mraky, povzbudzuje nás sľubom, že večné slnko nám bude nepretržite svietiť tam, za oblakmi. Až potom, tam za tými oblakmi, porozumieme tomu, ako ten dnešný víchor rýchlo poháňal našu bárku do krásneho prístavu.

Smelo môžu „aj tí, ktorí trpia podľa vôle Božej, nech ako vernému Stvoriteľovi v činení dobrého porúčajú svoje duše“, 1. Petrov 4:19. Ved' seba samého za nás dal. Tento všetok rozum, prevyšujúci závdavok jeho lásky, je pre nás zárukou, že nám dá aj všetko ostatné dobro, ktoré potrebujeme. Aké utešené pomyslenie, že ten muž bolesti počíta aj moje bolesti a má spočítané aj moje slzy! Ten, ktorý za mňa najprv svoje slzy a potom aj svoju krv prelieval! On na mňa nevloží žiadne bremeno bez potreby, ani nikdy nebude odo mňa vyžadovať zbytočnú obeť. Je isté, že v jeho kalichu utrpenia nebola ani jedna kvapka navyše a nebude nikdy ani v našom kalichu jediná navyše. „Hľa, i keby ma zabil, budem dúfať v neho“, Jób 13:15.

„Takže sa potešujte navzájom týmito slovami.“

1. Tesalonickým 4:18

„Ja som ten dobrý pastier a znám svoje, i moje mňa znajú.“

Ján 10:14

Dobrý pastier! Lahko môže ovečka, ktorá pozná jeho hlas, dosvedčiť, aké pravé a verné je toto jeho milé meno. Kam by sme sa boli podeli na veku, keby on neopustil svoj trón vo svetle a sláve a nezostúpil do temného údolia zlorečenstva, aby položil svoj život ako výkupné za mnohých? Uváž tú jeho lásku ku každej jednotlivkej ovečke jeho stáda, ako chodil po neschodných pustatinách s nekonečnou trpezlivosťou a nekonečnou horlivosťou, neprestával hľadať, až kým ju nenašiel.

Uváž, že teraz má takúto lásku: „Ja som dobrý pastier.“ Dodnes sleduje to jeho láskavo bedlivé oko poblúdených previnilcov, ani sláva nebies, ani anjelské zbory nemôžu zrušiť alebo zmeniť jeho lásku. „Poznám svoje ovce“, to znie i v tomto okamihu tak sladko z jeho úst, ako keď to povedal prvý raz. Každý jeden veriaci, aj ten najslabší a najunavenejší, zaujíma jeho pozornosť. Jeho láskavé oko ma sleduje každý deň na mojej púti, vymieriava mi moju pastvu, skúma moje nedostatky, pokušenia, starosti a ťažkosti, každý prudký potok, každú kľukatú cestu, každé trnie v húštine. On „kráča pred nimi“, Ján 10:4.

Neženie ich divoko, ale pokojne ich vedie. Nenaháňa ich neznámymi cestami, ale po ceste, ktorú im on sám predtým vyšliapal. On sám pil z každého „potoka na ceste“. On sám „trpel a bol pokúšaný“. On „môže pomáhať tým, čo sú pokúšaní“, Židom 2:18. Ako keby ti povedal: Pod' za mnou po púšti a temnej pustatine ako po

pastvách zelených a okolo vôd tichých. Či sa pýtaš, prečo som ťa odviezol preč z tej strany údolia, kde bolo všetko zakvitnuté, slnko tak krásne svietilo a odviezol ťa do samoty vo vysokých horách, na presmutné miesta súženia? Len mi ver. Povediem ťa cestami, ktoré nepoznáš, ale ja ich poznám a ja som ich pre teba vybral. Pod' za mnou.

„A moje ovce poznajú mňa.“ Milý čitateľ, môžeš aj ty v duchu a pravde povedať, že ho poznáš? Poznal si už aj ty, aký krásny je on vo svojom vnútri, ako úplne dokonal dielo tvojho spasenia a ako sa vo všetkom jeho zaobchádzaní s tebou zračí jeho nevýslovne nežná láska? Ľudia, ktorí cestovali po zaslúbenej zemi, rozprávali, že ovce nielen nasledujú pastiera, ktorý ich vedie, ale že aj keď idú cestou a sem i tam šklbú trávičku, zvedavo sa obzerajú po pastierovi, aby videli, či sú mu nablízku. Či aj ty tak upieraš „zrak na Ježiša, pôvodcu a završovateľa našej viery“, Židom 12:2? „Na všetkých svojich cestách ho poznávajú a on sám ti urovná chodníky“, Príslovie 3:6. Celú budúcnosť úplne jemu prenechaj. „Hospodin je môj pastier, nebudem mať nedostatku“, Žalm 23:1. „Nebudem mať nedostatku.“ Tak vraj blačia, povedal raz ktosi, ovce Kristove. Nuž aj ty si to vezmi za svoje heslo počas putovania po púšti, až sa vo večnej sláve jeho milosť pre teba dokoná. Tak mu neobmedzene ver a bez pochyb sa na jeho slovo spoliehaj, aby sa tam takto o tebe hovorilo: „To sú tí, čo nasledujú Baránka, kamkoľvek ide“, Zjavenie 14:4.

„...a ovce idú za ním, pretože znajú jeho hlas.“

Ján 10:4

**„a ja požiadam Otca, a dá vám iného Tešiteľa,
aby bol s vami na veky.“**

Ján 14:16

Keď nám bol milý priateľ vzatý z tohto sveta, ako sa naše srdce túlilo k pozostalým! Pán Ježiš mal práve svojich zarmútených učeníkov opustiť. A tak obracal ich myseľ k tomu, ktorého prítomnosť mala vyplniť medzeru vzniknutú jeho odchodom. Jeho meno? Tešiteľ. Jeho povolanie? Aby s nami zostal naveky. A tak sotva sa brány nebeské zatvorili za Pánom Ježišom po jeho nanebovstúpení, už hneď sa plnilo jeho milostiplné prisľúbenie a jeho opustení a osirotení učeníci boli pokrstení mocou Svätého Ducha. „Ale ak odídem, pošlem ho k vám“, Ján 16:7.

Milý čitateľ, cítiš to, akú milosť si dostal, že si na tento svet poslaný v dobe Ducha a nie litery? Voláš každodenne, aby do tvojho ducha zostupoval v plnosti svojich darov, „ako tichý dážď“ na mladú trávu, ako kvapky na sviežu zeleň, 5. Mojžišova 32:2? Bez neho byť nemôžeš. Bez jeho milostivých vnuknutí nie je žiadna nebeská túžba, nie je láska, nie je viera, ani iskrička. Bez neho ani to vzácné slovo Božie nemá cenu. Človek sa potom môže utrápiť bez toho, že by bol vytrénovaný svojim trápením. Ako Hagar „Boh otvoril oči a ona zazrela vodný prameň“ na púšti, 1. Mojžišova 21:19, tak Tešiteľ otvára oči svojmu ľudu, aby nachádzali potoky všelijakého potešenia, aby videli Božie prisľúbenia v novej sláve, Kristove skutky v nevidanej pôvabnosti a krásie.

Aký je to skvostný názov, ktorý „slovo Pána Ježiša“ dáva Svätému Duchu – Tešiteľ! Aké to slovo pre zarmútenú dušu!

Pokiaľ cirkev na svete bojuje, musí táboriť „v údolí plaču“. Ten, ktorý ju navštevuje a „posluhuje jej zo svojho bohatstva“, volá sa Tešiteľ. Jeho rodina je rozsiahla, všetci zarmútení, ale on má masť a lieky pre všetkých doráňaných, zomdlených, všelijako skúšaných, chorých, opustených, smutných i zomierajúcich. Aký to rozdiel oproti tešiteľom ľudským! Iného priateľa môžeš pohľadom odradiť, alebo ti ho nešťastie odcudzí, alebo ťa smrť o neho pripraví. Dnešné slovo Pána Ježiša ti hovorí tom, ktorý má svoj úrad, aby s vami zostal naveky, pretože smrť nad ním nepanuje, ani nieto u neho premeny.

Ak nám potom môže niečo tú prácu lásky, ktorú Svätý Duch koná v svojej cirkvi, urobiť vzácnejšou, potom to je to, že moc Svätého Ducha nám býva zosielená od Otca ako výsledok a ovocie príhovoru Pána Ježiša: „A ja budem prosiť Otca“. Je to ruka Pána Ježiša, ktorá nám vypúšťa túto holubicu pokoja a útechy z korábu zmluvy, z vnútra za oponou. A Duch i nevesta hovoria: Príď! A ten, kto počúva, nech povie: „Príď! A kto žízni, nech príde, a kto chce, nech berie vodu života zadarmo“, Zjavenie 22:17. Azda slovíčko alebo pohľad utrápeného dieťatka neuchváti oko a srdce jeho telesného otca? „Ak teda vy, súc zlí, viete dávať svojim deťom dobré dary, o čo skôr dá váš Otec, ktorý je v nebesiach, dobré veci tým, ktorí ho prosia!“, Matúš 7:11. A práve tento Tešiteľ dáva „slovám Pána Ježiša“ akoby krídla a posíela ich, kam chce.

*„Ale Tešiteľ, Svätý Duch, ktorého pošle Otec v mojom mene, ten vás naučí
všetkému a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal.“*

Ján 14:26

„Ani ja ťa neodsudzujem; chod' a nehreš viacej.“

Ján 8:11

Pán Ježiš je omnoho trpezlivejší ako ten najtrpezlivejší z našich priateľov! Apoštoli chceli v okamihu hnevu zvolat' oheň z neba na zatvrdilých hriešnikov, Lukáš 9:52-56. Majster ich však pokarhal za také neláskavé myslenie. Peter, ten učeník, ktorému toľko bolo zverené a ktorý ho potom predsa len zaprel, nemohol nič iného očakávať, len to, že sa Majster na neho ostro oborí. Ten však, dobre vediac, aké je Petrovo srdce zovreté zármutkom, dal mu láskavo odkázať, že „už vstal z mŕtvych“, Marek 16:7, a potom miesto všetkého kázania sa ho opýtal: „Šimon (syn) Jonášov, či ma miluješ viac ako títo?“ Ján 21:15. V piesni Šalamúnovej (5:7) tá nevesta Kristova, ktorá bola k nemu neochotná, keď sa dala na pokánie, hľadala svojho ženícha. Strážnici, ktorí chodili v noci po meste, zbili ju, zranili a strhli z nej rúcho. Keď potom našla toho, ktorého milovala jej duša, nepočula od neho jediné neláskavé slovo! Tak je on „pomalý do hnevu“ a tak ochotný odpúšťať, že aj keď jeho prorokom došla trpezlivosť s jeho ľudom, že sa už modlili nie za ľud, ale proti nemu, nedal sa pohnúť k tomu, aby zavrhol ľud, ktorý si vyvolil pre svoje meno.

Dnešné potešujúce „slovo“ povedal Pán Ježiš hriešnici pristihnutej pri skutku cudzoložstva, na ktorú jej žalobcovia hľadeli s opovrhnutím. Ale aj keď ju oni zatracovali, on povedal: „Ani ja ťa neodsudzujem“. „Nech upadneme, prosím, do ruky Hospodinovej, lebo jeho milosrdenstvo je mnohé a veľké, ale nech neupadnem do ruky človeka“, 2. Samuelova 24:14.

Máme z toho usúdiť, že on hriech nesúdi tak prísne? Odstúp od toho! Len si spomeň, čo on vytrpel a ako skončil, ako sa mal na tomto svete od Betlehema až po Golgotu. Ako mala byť zmazaná vina čo len jednej jedinej duše, musel zostúpiť zo svojho večného trónu, aby skončil na zlorečenom dreve kríža. Potom toto „slovo Pána Ježiša“ je

slovom láskavého povzbudenia pre každého skrušeneného, úprimné pokánie činiaceho hriešnika, že aj hriechy ako šarlát a červené ako purpur budú ako sneh a vlna, Izaiáš 1:18, lebo u neho je dobrovoľné a večne dokonalé odpustenie.

Keď Izraeliti putovali púšťou, zmalomysleli a reptali proti Bohu. Hospodin poslal na ľud ohnivé hady, ktoré ich štípali a mnohí z Izraela pomreli. Mojžiš teda (na Pánov príkaz) zhotovil bronzového hada a priprevnil ho na žrd. Keď had niekoho uštipol a „uštipnutý“ pozrel na bronzového hada, zostal nažive“, 4. Mojžišova 21:9. A tak ten Ukrižovaný volá podnes: „Obráťte zreteľ ku mne, aby ste boli spasení, všetky končiny zeme, lebo ja som silný Boh, a niet viacej nikoho“, Izaiáš 45:22. Hneď vedľa jeho vlastného kríža stál iný kríž, na ktorom umieral lotor, pamätný to stĺp pre všetky časy. Nad hlavou lotra akoby si čítal nápis platný pre všetkých hriešnikov, ktorí sa kajúčne trasú pre svoju vinu a cítia sa stratení: „Verné je to slovo a hodno každého prijatia, že Kristus Ježiš prišiel na svet spasiť hriešnikov“, 1. Timoteovi 1:15. On je „Slnko spravodlivosti“. Tu si rozsviet' sviecu spravodlivosti. On ti ju nezhasne, aj keby mdlo svietila. A keby bola tvoja vina akákoľvek veľká, keď padne do mora Božieho milosrdenstva, je to ako kvapka, ktorá padla do obrovského oceána.

Milý čitateľ, pozri sa, či nie si aj ty „prvý z hriešnikov“ a či si ho nezapieral ešte viac, než iní. Možno sa tvoja duša od neho „odchýlila ako pokazený luk“, možno sa bojíš nazrieť do svojho vlastného srdca, ako tí, ktorí vidia, že sú na mizine a neradi sa pozerajú na svoje účty. Možno už upadáš do zúfalstva. Svedomie ti pripomína hriechy bez počtu a vynáša hrozný súd: „Ja ťa odsudzujem“. No nie Pán Ježiš, ale veľmi láskavo a utešujúco vraví: „Ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a odteraz už nehreš.“

„A všetci mu prisviedčali a divili sa ľúbezným slovám, vychádzajúcim z jeho úst...“

„Lebo ktokoľvek by činil vôľu Božiu, ten je mojím bratom, mojou sestrou i matkou!“

Marek 3:35

Brat, sestra, matka. Akoby jeden príklad pozemskej lásky nestačil na označenie jeho lásky, hromadí tu Pán Ježiš v jednom verši mená, ktoré zahrňajú najčistejšiu lásku. Akokoľvek sú pôvabné tie rozmanité podoby, v ktorých sa ľudská láska prejavuje, predsa len sa nijako nehodia na vyjadrenie jeho hlbokkej lásky. „Ako keď niekoho potešuje matka, tak vás ja budem potešovať“, Izaiáš 66:13. „Si zavretá záhrada, sestra moja, nevesta“, nazýva inde cirkev, Pieseň 4:12. On je zároveň synom, bratom, priateľom, a to vlastnejším než brat. Chcel by si sa nad takou rečou pozastaviť? Či si myslíš, že sú to obrazné vyjadrenia, ktoré nemajú až taký hlboký význam? On dal seba za nás. Majúc tento závädok jeho lásky, nesmieme sa nad tým pozostavovať, akokoľvek by vyjadril svoju lásku k nám. Lebo to, čo pre nás urobil, je nekonečne viac, než to, čo on o tom mohol povedať našou rečou.

Milá veriaci duša, si osamelá a opustená? Možno si pocítila veľmi ťažké straty. Možno ti smrť pretrhla tie najužšie väzby ľudskej lásky. V Pánu Ježišovi nájdeš lásku synovskú aj bratskú spojenú v jedno. On je Priateľ nad všetkých priateľov. Maj s ním spoločenstvo a prebývaj v ňom; to ti nahradí všetky straty a vyplní všetky medzery. Boh pripravuje domov osamelým, Žalm 68:7. Ak si opustený, priateľov aj potešenia zbavený, pamätaj, že tam na tróne sedí tvoj Pán a má k tebe lásku hlbokú ako bezodné more a neobsiahnuteľnú ako večnosť.

A ktoríže sú tí, čo sa môžu hlásiť k týmto nádherným veciam? Kohože on obsýpa takouto nevýslovnou láskou? Žiadneho

z tých, ktorí sa k nemu priznávajú iba ústami. Žiadna cirkev, žiadny kňaz, žiadne vyznanie ti k tomu nepomôže, ak nekonáš podľa jeho spôsobu: „Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach“, Matúš 7:21. V kom je tá myseľ, ktorú mal Ježiš Kristus; kto má jeho Ducha; kto sa riadi jeho slovom na všetkých svojich cestách; komu ide len o to, aby jeho meno oslávil; kto s Bohom chodí a pre Boha žije, ten sa môže hlásiť k tomuto predivnému dedičstvu Kristovej lásky. Ak to stojí za to, túžiť po tom, aby sme boli milovaní od tých, ktorí sú dobrí a vzácní v našich očiach, akéže to musí byť, keď žiariace oko lásky tam z trónu stále hľadá na človeka! Keď k tomu prirovnáš lásku brata, sestry, príbuzného, priateľa, áno všetkých dohromady, ona zbledne, ako hviezdy blednú pred vychádzajúcim slnkom! On sa „nehanbí nazvať ich bratmi“, Židom 2:11. Pozerá dolu na nás a hovorí: „Hľa, to je môj brat, aj moja sestra, aj moja matka.“ A inde vraví: Napíšem naň svoje nové meno. Zjavenie 3:12. Práve tak, ako my píšeme svoje meno na knihu, aby sa vedelo, komu patrí, tak chce Pán Ježiš písať svoje meno na nás, ako na knihy rozprávajúce o jeho milosti k nám, aby ich čítali a uvažovali o nich vrchnosti a moci.

Či sme i my „poznali a uverili v lásku, ktorú má Boh k nám“, 1. Ján 4:16? A akouže láskou sme mu za to odplácali? Ktože tu nemusí s nami zvoliť: Tvoja láska bola ako prívál, moja ako kvapka rosy a aj tá bola poškvernená hriechom!

„Keď ma niekto miluje, ten bude ostríhať moje slovo, a môj Otec ho bude milovať, a prídeme k nemu a urobíme si u neho príbytok.“

Ján 14:23

„Neopustím vás, aby ste boli sirotami, prídem k vám.“

Ján 14:18

Či sa potom neuberá cesta dieťaťa Božieho samými rozkošami? Nie. Áno, výslovne sa hovorí, že „do Božieho kráľovstva máme vojsť cez mnohé súženia“, Skutky 14:22. A tak prichádza Boží človek do Mara, „kde boli vody horké“, práve tak, ako do Élima, „kde bolo dvanásť vodných prameňov a sedemdesiat paliem“, 2. Mojžišova 15:23+27. Do údolia Áchor, čo znamená údolie zármutku, Józua 7:25-26, práve tak, ako do údolia Eškol, podľa hroznového strapca, ktorý tam Izraeliti odrezali, 4. Mojžišova 13:24. Mnohokrát potom zostane Boží človek bez priateľa, aby sám vzdoroval búrkam. Ricínové kríky mu vyschnú práve vtedy, keď najviac potrebuje ich tieň, Jonáš 4:6-7, slnko mu zapadne na poludnie; jeho šťastná domácnosť a šťastné srdce sa mu v okamihu preplnia zármutkom, ku ktorému sa „nepripojí cudzí“ a mnohokrát ani brat, pretože to nedokáže. Človek si potom pripadá ako sirota. Ale tu je „brat, ktorý sa rodí v súžení“, Príslovie 17:17. On sa vie pripojiť k tvojmu zármutku. Koľkokrát už ten jeho lúbezný hlas, znejúci ako strieborný zvonček, prerušil to zvláštne ticho panujúce v izbe chorého alebo zomierajúceho! „Nenechám vás ako siroty.“ Svet aj vlastní priatelia ťa možno opustia, ale ja ťa neopustím. Budeš bývať osamote, ale nie sám, lebo tvoj Boh a Spasiteľ bude s tebou.

Pán Ježiš má zvláštnu lásku k svojmu ľudu, ktorý je takto osirotený a zbavený potešenia. Otec miluje svoje choré a trpiace dieťa ešte viac ako ostatné deti, ono najviac zamestnáva jeho myšlienky. Tak aj Pán Ježiš „zachráni chudobného, ktorý

volá o pomoc, biedneho i toho, ktorému nik nepomáha“, Žalm 72:12. Práve v hodine úzkosti je pre svoj ľud najmilostivejší; práve „na púšti“ hovorí najviac k ich srdcu, práve tam, kde by najmenej čakali, vytrysknú im pri nohách pramene nebeského potešenia. Ako unavenému Jonatánovi sa rozjasnili oči, keď zjedol trochu medu z plástu, 1. Samuelova 14:26-27, tak aj unavené a utrápené Božie deti nachádzajú „med“, večné potešenie, prúdiace zo stromu života uprostred najťažšieho súženia.

Tešte sa, vy „siroty“ zbavené potešenia. Pán Ježiš vám preto berie váš diel, aby sa on sám stal vašim „údelom naveky“, Žalm 73:26. Preto vám vysušuje potôčik i pramienok každodenného šťastia, aby vás naučil pokladať ho za svoju studňu, Žalm 84:7. A ako krásne jedným veršom vyslovuje hĺbku, nežnosť a zároveň aj istotu vášho potešenia: „Ako keď niekoho potešuje matka, tak vás ja budem potešovať; budete potešení“, Izaiáš 66:13.

Koľké Božie deti by za nič nevymenili tú svoju „púšť“ s jej pokušeniami, smútkom a zármutkami, len keď sa môžu tešiť tej nevýslovnej priazni a láske Tešiteľa zarmútených, ktorého jeden žiariaci úsmev zaháňa aj ten najhlbší každodenný smútok! Ako hviezdy svietia v noci na oblohe najjasnejším svetlom, tak aj tieto „slová Pána Ježiša“ ukazujú sa ako „služobní duchovia“ v hlbokéj temnote každodenného zármutku. Nemusíš vidieť ich krásu, pokiaľ je všetko okolo teba jasné a svetlé, ale on ti ich uschoval pre dni, o ktorých povieš: „Nemám v nich záľubu“, Kazateľ 12:1.

„Ale to som vám hovoril nato, aby ste, keď príde tá hodina, pamätali na to, že som vám to ja povedal.“

Ján 16:4

„To som vám hovoril nato, aby ste mali vo mne pokoj. Na svete budete mať súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet.“

Ján 16:33

A ty by si sa ešte mal báť sveta, ktorý je už premožený? Všemohúci víťaz už vzťahuje ruku ku korune, obracia sa k svojim zomdleným a ukonaným rytierom a dodáva im zmužilosť. Ved' nebojujú proti nepriateľom, ktorých by nepoznal, on ich dobre pozná. Len prostredník Boží a ľudský „pozná ich bolesti.“ „Bol vo všetkom pokúšaný, ale nedopustil sa hriechu“, Židom 4:15, „Lebo ako posväcujúci, tak i posväcovaní, všetci sú z jedného“, Židom 2:11. Ako slávny predchodca vedie zástup pútnikov: „Dávaš mi poznať cestu života“, Žalm 16:11. Cesta do neba je vyznačená jeho svätými stopami. Každý trň, ktorý ich bodá, bodol aj jeho; každý kríž, ktorý oni majú niesť, niesol aj on; každú slzu, ktorú oni roní, ronil aj on, skôr než oni. Áno, v jednom ohľade sa od nich veľmi líši: on bol bez hriechu, ale práve preto, že má hriech vo veľkej nenávisti, má aj o to hlbší a opravdivejší súcit s tými, ktorí ešte zápasia s hriechom vo svojom vnútri a s pokúšením zvonka.

Milý čitateľ, či si sa tiež unavil v svojom súžení? Sťažuješ sa na zvody sveta, na scestné tvrdohlavé srdce? „Pozri sa na toho, kto strpel kríž.“ Počuj velebného svojho Spasiteľa, ktorý skláňajúc sa zo svojho trónu k tebe, hovorí: „Ja som premohol svet“. On prešiel svetom nedotknutý jeho nástrahami. On ti káže, aby si bojoval tou istou nebeskou zbraňou, ktorou sám trikrát odrazil pokúšiteľa, hovoriac: „Napísané je“.

Sťažuješ sa na to navštívenie, ktoré ťa zráža až na zem, na bolesť, ktorú je až príliš ťažké znášať? On „skúsil choroby“ aj bolesti. On, ten mocný „vinný kmeň“,

ktorý pozná aj tú najmenšiu žilku bolesti v každej svojej ratolesti; keď sa ich dotýka vinárov nôž, dotýka sa zároveň aj jeho. „On vychodil,“ povedal raz ktosi, „všetky triedy školy, do ktorej sa chodí na púšti“. Rád privádza svoj ľud na povážlivé miesta, po ktorých ešte nikdy nechodili, aby vyhládali stĺp, ktorý ich predchádza a vážili si jeho svetlo. Rád púšťa svoj ľud na more temnoty, aby smerovali k svetlu žiariacemu z jeho korábu, ktorý doteraz odolal všetkým búrkam.

Daj si povedať: Čokoľvek on robí, vo všetkom sa skrýva láska. Ten, ktorý nás pozná nekonečne lepšie, než sa poznáme my sami, mnohokrát nám vloží trň do pozemského hniezda, aby sme sa prestali plaziť po zemi a vzniesli sa hore. Na hladkom ľade sa dá ľahko spadnúť, ale na drsnej ceste noha stojí pevne. A ty si pre seba žiadaš oko nezarusené slzou? To tu na zemi nečakaj, ale v nebi sa toho dočkáš.

Kto to vystihne, akým spôsobom mnohé udalosti „musí to tak byť“ väzia v súženiach tohto sveta? Ježiš Rozsievач zasieva semeno zdravého duchovného života hlboko do zeme, potom musí tá útla rastlinka preraziť silnú vrstvu súženia, kým sa dostane spod zeme na svetlo. Čím väčším súžením musí rastlinka preniknúť, tým hlbšie a silnejšie zapustí svoje korene. Keby sa nemusela prebíjať z „hlbín“, ľahko a rýchlo by z nej vyrástol slabučký výhonok, ktorý by podľahol prvému víchru. Ako v dňoch svojho pozemského života, tak až dodnes vodíva svoj ľud na „horu súkromia“, horu nad všetky hory vysokú a hovorí im tu k srdciam.

„...očakávam na tvoje slovo.“

Žalm 119:147

**„Neboj sa, malé stádočko! Lebo sa zalúbilo vášmu Otcovi
dať vám kráľovstvo!“**

Lukáš 12:32

Hľa, zasa ten lúbezny pastierov hlas! A zasa „slovo“ potešujúce a láskyplné! Jeho stádo je malé, ale predsa len premilé stádočko, ktoré Otec miluje, lebo má v ňom zalúbenie a čo nevidieť bude to stádo oslávené, ukryté v jeho ovčinci, bezpečne uvedené do jeho kráľovstva. A ako on zaháňa ich strach a zlé predtuchy? Keď sú jeho ovce ustaté a vyprahnuté na holých stráňach, ukazuje svojou pastierskou palicou hore k trblietajúcim sa bránam nebeskej slávy a hovorí: Zalúbilo sa vášmu Otcovi dať vám tam slávu. Aké sú to krásne slová! A aké to bude slávne dokonanie! „Tvoja blahosklonnosť ma zveličuje“, Žalm 18:36.

Toto kráľovstvo patrí tomu, kto verí, právom nezrušiteľným. „A ja vám dávam kráľovstvo, ako ho mne dal môj Otec“, hovorí Pán Ježiš v Lukáš 22:29. Je mi teda toto kráľovstvo také isté, ako ho dokáže poistiť len večná láska a všemohúca sila. Satan, ten veľký protivník Božieho kráľovstva, ti vnukne zlé myšlienky, takže začneš pochybovať a mať strach, či sa tam dostaneš, ale tvojich práv, tak draho dobytých, ťa tým nezbaví. Najskôr by musel strhnúť korunu z hlavy toho, ktorý sedí na tróne, aby sa mu podarilo otriast' alebo prevrátiť to pevné slovo dnešného zaslúbenia. Keď „sa Hospodinovi zapáčilo zdrviť ho utrpením“, Izaiáš 53:10, isto sa mu bude tiež páčiť, aby urobil svoje vykúpené stádo blahoslaveným. „Meču, zobud' sa na môjho pastiera a na muža, môjho druha“, Zachariáš 13:7, tak, že stádo sa rozprchlo, iste mu bude potešením kvôli Pastierovi „k maličkým obrátiť svoju ruku“.

Milá veriaca duša, pamätaj na to: Zalúbilo sa vášmu Otcovi. Ten dobrý Pastier ťa vedie cez hory, ktoré ti stoja v ceste a ukazuje ti, ako je tvoja cesta zo všetkých strán posiatá pomníkmi jeho otcovskej priazne. Možno ťa povedie cez obchádzky, tak, ako viedol synov Izraelských z Egypta do zaslúbenej zeme a bude ťa štyridsať rokov cvičiť v kázni a všelijakom sebazapieraní. Len mu ver. Nebud' k nemu neúctivý svojím strachom a pochybnosťami. Neobzeraj sa za temnou a nerovnou cestou, nedbaj na svoje nestále a vrtkavé srdce, ale upri svoj zrak na zem, ktorá leží pred tebou. Tvoj Boh si veľmi žiada, aby si bol spasený. Koľko len ti v svojom slove nazhromaždil takých milujúcich „slov“, ako je to dnešné! Evanjelium je palác posiaty otvorenými oknami, on ťa z každého jedného volá k sebe a uisťuje ťa, že nemá „záľubu v smrti toho, kto musí zomrieť“, „Obráťte sa a žite!“, Ezechiel 18:32.

Nech sa to na míle dotýka tvojho ucha, ako zvuky Pastierovej flauty: „Vášmu Otcovi sa zalúbilo dať vám kráľovstvo.“ On položil svoj vlastný život, aby ti zabezpečil toto kráľovstvo. Nepochybuj! Jemu patrí a on ho dáva tebe. „Ako pastier prehliada svoje stádo v deň, v ktorý je medzi svojimi rozprchlými ovcami, tak i ja budem prehliadať svoje ovce a vytrhnem ich zo všetkých miest, kde sú rozptýlení, v deň hustého oblaku a mrákavy“, Ezechiel 34:12. Preto, neboj sa maličké stádo, aj keby si malo ešte nejakú chvíľu loziť po holých stráňach a po neúrodnej púšti, utláčané alebo aj oškľbané, ponáhľajúc k Sionu, však:

*„...nie je vôľa vášho Otca, ktorý je v nebesiach, aby zahynulo
čo len jedno z týchto maličkých.“*

Matúš 18:14

„Ak niekto žízni, nech príde ku mne a pije! Kto verí vo mňa...“

Ján 7:37-38

Jedno z najmilších slov, ktoré kedy vyšli z Božích úst, bolo vyrieknuté pri zvláštnej príležitosti. Posledný deň sviatkov – slávnosti stánkov, 3. Mojžišova 23:33-43 „Ježiš vstal a zvolal.“ Práve boli zhromaždené väčšie zástupy než v predošlých siedmich dňoch. Mali obyčaj, že v tento deň nabrali vody zo Siloe do zlatej nádoby a niesli ju s veselým pokrikovaním hore do chrámu. Práve túto príhodnú chvíľu použil Spasiteľ sveta a vyslovil takú dôležitú pravdu. Asi mnoho slov vyriekol aj v predošlých dňoch, ale to najdôležitejšie nechal na posledný deň. Akáže je teda tá záverečná veľká myšlienka, na ktorú púta pozornosť nespočetného množstva poslucháčov, aby si ju odniesol každý z nich do svojho vzdialeného domova? Taká, že ponúka svoju studňu spasenia celkom zadarmo. „Ak je niekto smädný, nech príde ku mne a nech sa napije.“

A ty by si, milý čitateľ, chcel pochybovať o tom, že by ti niečo také milujúce skutočne ponúkal? Myslíš si, že množstvo tvojich hriechov stojí ako závoja medzi tebou a tvojím Spasiteľom ponúkanou milosťou? Zdá sa ti, že taký, aký práve si, k nemu prísť nemôžeš? Myslíš si, že sa najskôr aspoň sčasti musíš očistiť a nejako sa predbežne napraviť, aby si mal odvahu priblížiť sa k tej studni živej vody? Nie tak. Ak je niekto smädný, to znamená: ktoľvek. Voda je pre každého zadarmo! Aj ten najbiednejší zobrať sa jej môže napíť koľko len chce. A tak sa napi z tvojho Pána slávneho spasenia. Volá ťa, aby si prišiel „bez peňazí“, taký aký si, vo svojej biede a chudobe, vo svojej nehodnosti a chorobe. Pamätaj, čo Spasiteľ hovorí žene Samari-

tánke, Ján 4. Ona bola prvá z hriešnikov, rozpustilá, nemravná, zatvrdená, on jej však nepredkladal žiadne podmienky. Len aby mu bezvýhradne verila. „Keby si vedela o Božom dare a kto je ten, čo ti hovorí: Daj sa mi napiť, ty by si požiadala jeho a on by ti dal živú vodu.“, Ján 4:10.

No, nie je predsa len v tom dnešnom slove Pána Ježiša: „Ak je niekto smädný“, ukrytá podmienka? A ty možno musíš so zármutkom vyznať, že nepozoruješ v sebe žiadnu horúcu túžbu po svätom živote a ani necítiš, ako veľmi potrebuješ Spasiteľa. Avšak práve vtedy, keď takto so zármutkom cítiš, že nie je v tebe to, čo by malo byť, nejaví sa v tom predsa aspoň mdlá túžba po Pánu Ježišovi? A ak si povieš podobne, ako si povedala Samaritánka: Aj keď mám vedro, ale studňa je hlboká, či ten, ktorý ti ponúka celé potoky svojho spasenia, nenaplní sám tvoje prázdne vedro? „Lebo smädných napojil a hladných nasýtil dobrotami“, Žalm 107:9.

Pán Ježiš teda stál a volal. Tu sa tak zvláštne hovorí o tom, o ktorom je inde napísané: „Nebude sa škriepiť, ani kričať, na uliciach nikto nepočuje jeho hlas“, Matúš 12:19. Tu však nahlas volá pravdu, ktorá prevyšuje všetko, na ktorej mu tak veľmi záleží. Bola to základná myšlienka tohto jeho večne pamätného kázania tu, na svete. A keď na samom konci Nového zákona znie jeho hlas naposledy, keď ho budeme opäť počuť z jeho trónu, bude nám hovoriť tie isté slová: „A kto žízni, nech príde, a kto chce, nech berie vodu života zadarmo“, Zjavenie 22:17. Ako sa táto milostivá reč rozlieha do končín zeme až doteraz, nech to platí aj naďalej:

„Keď to hovoril, mnohí uverili v neho.“

Ján 8:30

„lebo moje jarmo je užitočné a moje bremeno ľahké.“

Matúš 11:30

Môže sa toto povedať o satanovom bremene a o hriechu? Naopak! Práve o nich sa môže povedať: „Ich bremeno je ťažké a jarmo neznesiteľné“. Potom služba, do ktorej človek vstúpil u Pána Ježiša, je šťastná služba, áno, tá najšťastnejšia. Keď musí v nej človek niesť svoj kríž a chodiť v jarme, aj to je Pánovo rozhodnutie: „Moje jarmo“. Posiela nám ho v tomto všetkom dobre vyskúšaný Pán. Áno, ten, ktorý to jarmo vkladá na svoj ľud, sám nosil to isté jarmo. „Naozaj, on niesol naše choroby a naše bolesti ho obťažili“, Izaiáš 53:4. Aký to blažený pocit byť v službe u takéhoto láskavého Pána, ktorý nás neženie ako nemé hoviadko, ale vodí, a to často tak veľmi zhovievavo, práve keď jarmo a bremeno na nás spočíva!

Ten veľký apoštol Pavol má takmer vždy pre seba len jeden názov a v tomto názve akoby mal rozkoš. Mohol sa zaiste pochváliť všeličím. Skrze jeho službu sa tisíce ľudí obrátilo na vieru, on kázal aj pred kráľom, stál aj pred cisárom a nebol neznámy v jeho paláci. Bol vytrhnutý až do tretieho neba, napriek tomu jeho epištoly nesú radostný úvod: „Pavol služobník (to vlastne znamená otrok) Ježiša Krista“.

Milý čitateľ, poznáš túto blaženú službu? Môžeš aj ty veselo povedať: „Hospodin, som tvoj služobník“, Žalm 116:16? Potom nemáš tvrdého Pána nad sebou. Či by si dal satan prácu, aby ťa tak poučoval? Odpovedz radšej: „On ma tak miloval, že dal seba samého za mňa“. Áno, v jeho službe to nejde bez jarma. Takto on chystá svoje deti na nesmrteľnosť. Ale ty sa teš! On sám láskavo svojou rukou vkladá na teba to jarmo. Upravuje jarmo podľa tvojej šije tak isto, ako chystá šiju pre jarmo. Svoju milosť upravuje podľa tvojich ťažkostí a privedie ťa tak ďaleko, že budeš mať v nich

záľubu, lebo sa cez ne milostivo zjavuje jeho vernosť a láska.

Ak má jeho ľud vzrastať v pokore a krotkosti, potrebuje prechádzať úzkosťami a všelijakými pokušeniami. „Stučnel Ješurún a zbujnel, vykrmil si sa, stučnel si a zmohutnel (ako nezapriahané hoviadko, v chlieve kŕmené a držané v rozkošiach). Zavrhol Boha, ktorý ho utvoril, potupil Skalu svojej spásy“, 5. Mojžišova 32:15. V ničom sa neukazuje viac lásky, ako keď nás Boh krotí svojim spôsobom a dáva nám uzdu, aby nás ponížil a pocvičil, keď nás vyvádza z nás samých, z toho, čo sa nám páči, zo sebadôvery i zo spokojnosti so sebou samým a vovádza nás do jarma, ktoré je pre nás veľmi potrebné.

Či už niekto niekedy potom ľutoval, že vstúpil do tejto utešenej služby? Áno, v poslednej hodine sa dostavuje tisícíroková ľútosť a často býva smrteľné lôžko skropené horkými slzami žiaľu, ale kto kedy v tejto chvíli ľutoval a pykal, že sa rozhodol pre Pána Ježiša?

Spolubrat mnohonásobne skúšaný, sklamal si sa niekedy v ňom? Bolo ti niekedy jeho bremeno príliš ťažké? Nestieral tvoje slzy, netešil ťa v tvojich zármutkoch? Skúšal ťa nad tvoje sily? Nemusíš radšej dosvedčiť: „Božia cesta je dokonalá, Hospodinova reč je osvedčená“, Žalm 18:31? Uvalil som na neho svoju cestu a on všetko dobre urobil. Ako sa mnohokrát priveľké ťažkosti rozplynuli ako sneh! A ako sa jarmo stávalo menej ťažkým a kríž menej trpkým, akonáhle si pomyslel na toho, v ktorého službe si to konal! Však sa ti sľubuje odpočinutie, a to práve vtedy, keď ponesieš jeho jarmo. A ešte lepšie odpočinutie je pripravené pre unaveného a ukonaného služobníka v nebesiach, keď bude hotový s prácou, ktorá mu bola uložená. Lebo takto vraví Pán Ježiš:

„Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie svojim dušiam...“

Matúš 11:29

„Ako mňa miloval Otec, tak som i ja vás miloval.“

Ján 15:9

Toto je jeden z najpodivnejších veršov v Biblii. Ktože dokáže vystihnúť nevystihnuteľnosť hlbiny lásky, ktorú mal Otec v srdci k svojmu Synovi od večných vekov! A práve takou istou láskou miloval Pán Ježiš nás, svoj ľud.

Niet hlbšieho tajomstva nad skryté spoločenstvo, ktoré mali medzi sebou prvá a druhá osoba velebnej Trojice, skôr než bol stvorený svet. Čo nám Biblia o tom hovorí, sú iba temné tieň, mdlé lúče vzdialeného svetla a nič viac. No to nám postačí. „Vtedy som stála (múdrost' Božia) verne po jeho boku. Deň čo deň som bola jeho potešením a hrávala som sa pred ním po celý čas“, Príslovie 8:30.

Dobre si uvedomujeme, že prirodzená láska sa vzrástá a vzrastá tým viac, čím dôvernejší vzťah máme s tým, koho milujeme. Včerajšia láska ešte nie je taká posvätná a drahá ako láska, ktorá rástla a zrela dlhé roky. Keby sme potom s najväčšou úctivosťou to, čo hovoríme o prirodzenej láske, obrátili na lásku medzi Otcom a Synom, ktorá je zvrchovaným vzorom svätej lásky, akáže to musela byť láska, ktorou sa oni vospolok milovali v nekonečnej večnosti; nie láska, ako býva naša, nestála, vrtkavá, prchavá, ktorá sa mení, akonáhle sa zmení hlas a pohľad druhého, ale láska čistá, večná a nepoškvrnená, v ktorej niet premeny, ani tieňa zmeny. A predsa počuj to slovo Pána Ježiša: „Ako mňa miloval Otec, aj ja som miloval vás“. Keby bol povedal: „Ako miloval Otec anjelov, aj ja som miloval vás“, aj to by bolo omnoho viac, než by sme mohli očakávať. Ale nie tak. On nás miloval večnou láskou. Skôr než bol čas, skôr než stvoril svet, táto láska už dávno

bola. Bola taká večná ako sama večnosť. Len počuj, ako tá Spasiteľova dvojaká večná radosť, Otcova láska k nemu a jeho láska k hriešnikom sú spojené v jednom verši: „Hrávala som sa pred ním po celý čas, hrála som sa vo svete, na jeho zemi a tešila som sa medzi ľuďmi“, Príslovie 8:30-31.

Aby naša radosť z tejto nádhernej mal'by bola úplná, musíme vidieť, ako sa opisuje Otcova láska k nám. „Preto ma miluje Otec“, hovorí Pán Ježiš, Ján 10:17, „že ja kladiem svoju dušu, aby som ju zase vzal.“ Boh je sebestačný v láske a vo všetkom. Nepotrebuje, aby mu ktorékoľvek stvorenie prispelo iskrou svojej lásky k zvelebeniu jeho slávy a blaženosti a predsa akoby hovoril, že akokoľvek nás miluje, ešte viac miluje svojho milého (ak je mu vôbec možné ešte viac ho milovať!), pretože on vylial svoju dušu na smrť za hriešnikov. Inde sa hovorí o jeho láske k vykúpeným takto: „V tvom strede je Hospodin, tvoj Boh, hrdina, čo zachraňuje, radostne nad tebou jasá, svojou láskou ťa tší, zvučne nad tebou plesá“, Sofoniáš 3:17.

Keď sa potom hovorí: „Boh je láska“, tým nie je iba čosi povedané o Božích spôsoboch, ktoré nie je ľahké preukázať. Apoštol Ján píše: „Po tom sme poznali Božiu lásku, že on položil za nás svoju dušu. Aj my sme povinní klásť duše za bratov“, 1. Ján 3:16. Keď sa to stalo, potom sa už nie je prečo čudovať, aj keby sa láska akokoľvek javila. Aké veľmi chatrné je všetko naše milovanie, keď ho prirovnáme k jeho milovaniu! Naša láska je ledva slabá iskra, jeho láska je ako slnko. No nemali by sme ho predsa len milovať, keď on prvý tak miloval nás?

„Lebo láska je silná ako smrť.“

Pieseň 8:6

„Neboj sa, len ver!“

Marek 5:36

Jedno z najkratších slov Pána Ježiša je plné potešenia. Skrýva v sebe podstatu celej spasiteľnej pravdy.

Milý čitateľ, utláča ťa satan hroznými úzkosťami? Vtierajú sa ti do mysle tvoje hriechy a celá tvoja pochybená minulosť, zlé spomienky, výčitky, obvinenia, tak, že by si takmer podľahol zúfalstvu a beznádeji? Neboj sa! Tichý hlas ti šepká: „Neboj sa, len ver!“ Veľké sú tvoje hriechy, ale moja milosť a moje zásluhy sú omnoho väčšie. Len ver, že ja som za teba zomrel, že pre teba som živý, že sa prihovám za teba a že: „Verné je to slovo a hodno každého prijatia, že Kristus Ježiš prišiel na svet spasiť hriešnikov“, 1. Timoteovi 1:15. Aj dnes je toto slovo verné a pravdivé ako kedykoľvek predtým.

Alebo si sa stal neverným? Bežal si dobre a niekto ti zabránil, aby si poslúchal pravdu? Galatským 5:7. Tak potom táto tvoja nevernosť ťa odcudzila od Kristovej tváre, z ktorej ti inokedy žiarila milosť. Odvrátila ťa od jeho služby, ktorá inokedy bola pre teba rozkošou? Spomínaš si so srdce zdrvivúcim zármutkom, aké si mával so svojím Bohom sväté spoločenstvo? „Oj, aby som bol ako za predošlých mesiacov, ako za dní, v ktorých ma strážiac chránil Boh! Kým svietil svojou sviecou nad mojou hlavou, keď som chodieval v jeho svetle vo tme!“, Jób 29:2-3. Len ver! Nechaj to smutné zhováranie sa sám so sebou a začni sa rozprávať na modlitbe s ním. „Len ver“ slovu toho, ktorého cesty nie sú ako naše cesty. „Navráťte sa, odvrátení synovia, uzdravím vaše odvrátenia“, Jeremiáš 3:22.

Či si azda sklúčený nejakým ťažkým navštvívením? Boli vari zmarené tvoje najmilšie zámery? Uvádlí ti tie najkrajšie púpätá ešte

v zárodkoch? Doráža na teba rana za ranou? Myslíš si, že už Hospodin zabudol na svoje milosrdenstvá? Počuj toto slovo Pána Ježiša, lebo sa ti prihovára uprostred tvojej hlbokej tmy: „Ver, len ver.“ Isto má nutnú príčinu pre takéto tvoje navštvívenie. Tam by si si vrazil osť do tela, on však ťa chcel od toho uchrániť, tu zase ťa musel niečomu učiť, čomu si stále nechcel rozumieť. A tak ti zasadil tú potrebnú ranu, ale nie bez lásky. Pán Boh sa tým oslávi, ty to sám najlepšie pochopíš. Len strp máličko, kým budeš sám vidieť túto časnosť vo svetle nesmrteľnosti. Zatiaľ mu musíš veriť vo všetkom, čo sa s tebou deje. Teraz hovorí práve k tebe Pán Ježiš: „Len ver.“ Keď sa ti vo večnosti zjavia veci až dovtedy skryté, bude to zniet takto: „Nepovedal som ti, že ak uveríš, uvidíš Božiu slávu?“, Ján 11:40.

Alebo sa azda bojíš a ľakáš, keď pomyslíš na smrť? Si po celý život podrobený do služby strachom pred smrťou? „Len ver!“ On bude tvojou silou po všetky dni tvojho života a keď sa dostaví tvoja hodina, dostaví sa aj jeho milosť. Jeho mocné rameno ťa „vytiahne z veľkých vôd“, áno, aj z tých najhlbších a najmocnejších. Skôr, než sa nazdáš, „tma pominie a to pravé svetlo bude svietiť.“ Potom už nebudeš počuť šepkať ako v tomto údolí smrti: „Ver, ver“, ale anjelské hlasy ťa budú vítať v nebeských bránach: Už nie iba v zrkadle a skrze podobnosť, ale zoči-voči! 1. Korintským 13:12.

Tak len ver. Ani sám Pán Ježiš nemal lepší prostriedok proti hriechu, strachu a utrpeniu, ako tieto dve slovíčka. Keď sa on blížil k samému koncu svojej cesty a učením bolo veľmi úzko, mal pre nich len toto: „Nech sa neláká vaše srdce! Veríte v Boha, verte aj vo mňa“, Ján 14:1. Ver, „len ver“!

„Verím, Pane; pomôž mojej neviere!“

Marek 9:24

„Dúfajte, ja som, nebojte sa!“

Marek 6:50

„Ja som! Nebojte sa!“ Pán Ježiš je živý, ten všemohúci kráča po mori tohto sveta. Naším zmyslom sa mnohokrát zdá opak: Akoby ľudským životom vládla odporná a nehodná náhoda. Ale nie! „Hlas Hospodinov čuješ nad vodami. Silný Boh slávy hrmí, Hospodin nad mnohými vodami.“ – Žalm 29:3. On sedí pri kormidle, riadi tvoju víchricou zmietanú loďku, a dobre ju riadi.

Ako často prichádza k nám, ako prichádzal k učeníkom v tej nočnej hodine, keď sa všetko zdalo byť stratené, až pri „štvrtom nočnom bdení“, keď sme ho už najmenej čakali, alebo ako pri apoštolovi Pavlovi na mori zmietanom, „keď sa už viac dní neobjavovalo ani slnko, ani hviezdy, a pritom búrka zúrila stále nezmenšenou silou, začali sme strácať všetku nádej na záchranu“, Skutky 27:20. Ako často práve v tomto okamihu rozľahne sa „slovo Pána Ježiša“ nad vzbúrenými vlnami!

Milá veriacia duša, nachádzaš sa uprostred ťažkosti? Počuj to slovo vyrieknuté v búrke: „Neboj sa! Ja som!“ Jeho hlas sa ti môže zdať prísny, ako keď Jozef v Egypte tvrdo hovoril k svojim bratom, ale aj tak z jeho hlasu zaznievali zvuky lásky. „Ja som.“ Akoby tým povedal: Ja som privolať tú búrku a keď vykoná to, na čo som ju poslal, zasa ju upokojím, hovoriac: Umlkni a upokoj sa! Lebo veľká búrka sa zdvihla na môj rozkaz, všelijaké ťažkosti odo mňa pochádzajú a tým všetkým zamýšľam pre vás niečo vzácné. Nekázal som vlnám, aby ťa rozbili o ponorené skaly, ale aby ťa zanesli bližšie k nebesiam.

Alebo si zovretý chorobou? Ja som niesol tvoje neduhy; ja som ti poslal tie noci bez spánku i telesnú únavu. Alebo si opustený, pozbavený svojich milých? Ježiš hovorí: „Ja som priateľ“ a „Priateľ“ miluje každého času,

a v súžení sa rodí brat“, Príslovie 17:17. „Tvoji milí, ktorých som ťa pozbavil, sú u mňa.“ Či je tu reč o smrti? „(On) zahladil smrť a vyviedol na svetlo život a neporušiteľnosť skrze evanjelium“, 2. Timoteovi 1:10. Stojí po tvojom boku, aby ťa nechal v pokoji odovzdať mu svoju dušu. „Ja som,“ aby som svojich pútnikov dopravil domov, je to môj hlas, ktorý hovorí: „Učiteľ je tu a volá ťa“, Ján 11:28.

Milý čitateľ, ešte budeš mať prečo velebiť svojho Boha za každú takúto víchricu! Takto znie história každého pútnika, uberajúceho sa do neba: „a on ich vedie do prístavu ich želania“, Žalm 107:30. Ty ani nevieš, čo všetko sa v tom slovíčku skrýva, ale on to má všetko vo svojich rukách a potom koná v každom prípade tak, ako to on uzná za najlepšie pre teba. Niektorých z nás vodi po pokojnej hladine, kde sa ani vlnka nepohne. Iní sa vznášajú k nebu, potom klesajú do hlbín. Ale akokoľvek nás vedie a akokoľvek nás cvičí, koniec je vždy ten istý: On ich privedie do vytúženého prístavu. Áno, patril ti nárek vo večnej tme, v búrke bez prestávky a bez konca, no tma čoskoro pominie a ranná zora vzíde na brehu večnej slávy.

Ako máme na to čakať? „Upierajme zrak na Ježiša, pôvodcu a završovateľa našej viery.“ – Židom 12:2. Nepozerať na seba a na svoje hriechy, na ľudskú pomoc a čokoľvek, k čomu sa človek utieka, na čo sa opiera, ale upri svoj zrak v neochvejnej viere na kralujúceho Spasiteľa. Hneď zmizne strach, keď človek uvidí vo viere svojho Pána! Rímski vojaci, ktorí strážili hrob Pána Ježiša, sa „triasli od strachu a ostali ako mŕtvi“. No prosté židovské ženy sa nezlákli. Prečo? „Viem, že hľadáte Ježiša.“ Matúš 28:4-5. Milý čitateľ, aj ty ulož svojho unaveného ducha na odpočinok, drž sa tohto potešujúceho slova láskavého Spasiteľa a povedz:

*„Očakávam na Hospodina, moja duša očakáva, a čakám v nádeji na jeho slovo.“
Žalm 130:5*

**„Pokoľ vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam;
nie tak, ako dáva svet, ja vám dávam.“**

Ján 14:27

Ako veľmi si vážime posledné slová umierajúceho otca! Aké zvlášť drahé a pamätné sú pre nás jeho posledné slová adresované nám, jeho posledné pohľady na nás! Hľa, tu sú však posledné slová, závet umierajúceho Spasiteľa. A to, čo nám porúča, je jeho pokoj.

Aký je to pokoj? Pokoj, ktorý nám vydobyl on sám, pokoj prýštiaci z plného odpustenia pre jeho drahú krv. O ňom spievali anjeli: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom, ktorých on miluje“, Lukáš 2:14. Pokoj s takou istotou nám vydobytý, ako len sama večná moc a neskonaná láska dokáže vydobýť a poistiť. A je to pokoj, ktorý duša potrebuje. Celá naša bytosť nekonečne vzdychá po pokoji. Tento pokoj sa nedá dosiahnuť inak, iba skrze Kristovu krv. „Keď sme teda ospravedlnení z viery, máme pokoj s Bohom skrze nášho Pána Ježiša Krista“, Rímskym 5:1.

To je celkom iný pokoj, ako ten zdanlivý, v ktorom toľkí chcú spokojne žiť a spokojne zomrieť. Aj svet dáva pokoj a dobrý pokoj, pokiaľ je dobre, pokiaľ život plynie ako milý potôčik a nebo sa usmieva nad človekom. Ale keď sa sťahuje k búrke a ženie sa prívál, kamže sa ten pokoj podel? Ihneď sa stratí. Nedá sa s ním počítať. Mnohokrát, keď kalich oplýva dobrými vecami, predsa človeka preniká hrôza, že v okamihu sa ten kalich môže rozbiť. Hovorí si: „Pokoľ, pokoj!“, ale prvý nával nešťastia ti to spláchnie, ako písmo napísané do piesku.

No Pán tak nerobí. „Ja vám ho dávam, nie ako svet dáva.“ Pokoj toho, kto uveril je plný, hlboký a stály. Pokoj, aký svet so všetkými svojimi zvodmi nemôže dať bez

toho, že by ho potom svojou premenlivosťou a nestálosťou nezobral. V hodine súženia žiari ten najjasnejší pokoj a ak ideš temným údolím smrti, on ti ho osvecuje. „Pozoruj nevinného a vidz priameho a uvidíš, že budúcnosť má človek pokoja“, Žalm 37:37. Veľmi často býva smrť veriaceho taká pokojná ako obloha za tichého letného večera. Duša sa lúči a utešene odchádza ako zapadajúce slnko, aby na druhom svete v lepšom svetle žiarila. „Len ešte máličko počkať“, hovoril jeden umierajúci Boží muž, „a už teraz mám pokoj, ten najsladší pokoj“.

Milá veriaci duša, zakúšaš tento pokoj? „A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, uchráni vaše srdcia a vaše mysle v Kristu Ježišovi.“ – Filipanom 4:7. Spoznal si už, aké je to šťastie, prebudiť sa deň čo deň a cítiť: „Ja mám pokoj s Bohom“ a vidieť vo viere Ježiša Krista, ako vychádza zo svätyně svätých, aby požehnal „svoj ľud pokojom“, Žalm 29:11? Aj keď budú potom okolo teba hučať vlny súženia, k tebe sa nemôžu priblížiť, ty odpočívaš v skalnej rozsadline, aj keby sa potom cez ňu hnala tá najzúrivejšia víchrica.

Zmier, zmier sa s Bohom a neodkladaj to na posednú hodinku. Ťažko pred smrťou získaš mäkkú podušku, keď sa až potom začneš obzerať po pokoji. Teraz sa oň postaraj. Ten pravý Melchisedech ti chce teraz vyjsť v ústrety s chlebom a vínom, znakmi toho požehnania, ktoré plynie z viery v Pána Ježiša, 1. Mojžišova 14:18. Všetky „slová Pána Ježiša“ majú byť pramienkami, aby „tvoj pokoj bol ako rieka“, Izaiáš 48:18. „To som vám hovoril nato, aby ste mali vo mne pokoj“, Ján 16:33.

„Chcem počuť, čo hovorí silný Boh Hospodin. Lebo isteže hovorí pokoj svojmu ľudu a svojim svätým...“

Žalm 85:9

„Daná mi je každá moc na nebi aj na zemi.“*Matúš 28:18*

Akého to máme Pána! Nebo aj zem, cirkev bojujúca aj triumfujúca, anjeli aj archanjeli, svätí aj serafíni, nad všetkými on panuje. Na jeho slovo sa utíši búrka na mori, démoni sa skrývajú od strachu, aj hroby vydajú svoju korisť. „Jeho oči boli ako plameň ohňa, na hlave mal mnoho diadémov“, Zjavenie 19:12, „A všetko poddal pod jeho nohy a jeho dal za hlavu nado všetko cirkvi,

ktorá je jeho telom, plnosťou toho, ktorý si naplňuje všetko vo všetkom“, Efezským 1:22-23. Áno, nadovšetko, od tých najmenších vecí až po tie najväčšie. On drží hviezdy v pravej ruke, prechádza sa uprostred siedmich zlatých svietnikov, do každého svietnika dolieva olej svojej milosti a udržuje každú hviezdu na dráhe, ktorú jej vymeral. Zjavenie 1:13.

Isteže, knieža temnoty, satan, má tiež „moc“, ale vďaka Bohu, nie je to „všetka moc“, ani „každá moc“, mnoho zmôže, ale nie všetko. Pán Ježiš ho zviazal reťazou a určil mu medze, ktoré nemôže prekročiť. „Vtedy riekol Hospodin Satanovi: Hľa, všetko, čo má, je v tvojej ruke, len na neho nevystri svojej ruky. A Satan vyšiel od tvári Hospodinovej“, čítame v knihe Jób 1:12. Satan nesmel uškodiť ani Jóbovým stádam, kým mu to Boh nedovolil. „Vtedy riekol Hospodin Satanovi: Hľa, je v tvojej ruke, len zachovaj jeho život! A keď vyšiel Satan spred tvári Hospodinovej, ranil Jób a zlým vedom od spodku jeho nohy až po jeho temeno“, Jób 2:6-7. On si síce Petra „vyžiadal, aby ho preskúšal“, ale mocnejší bol ten, ktorý Petra zastával: „Ale ja som za teba prosil, aby tvoja viera neochabla“, Lukáš 22:31-32.

Milý brat vo viere, už by si bol dávno na veky zatratený, keby ťa nebola zachránila ničím nezaslúžená milosť Ježiša Krista! Nech akokoľvek dobre pasuje satanov kľúč do tvojho neob-

rezaného srdca! Ale prišiel silnejší bojovník, ktorý premohol silného nepriateľa. A aj keď tvoj protivník svojou mocou stále rozducháva plameň hriechu v tvojom srdci, Pán Ježiš ho hasí svojou veľkou mocou. Možno práve teraz cítiš, aká mocná je v tebe tvoja skazenosť, ako silno na teba to alebo ono pokušenie dolieha, či už zvnútra alebo zvonka a aký slabý je v tebe ten nový život. Pozeraj na toho, ktorý ti sľúbil toľko milosti, aby si mohol premôcť všetky pokušenia. On má všetku moc, je plnosťou všetkého vo všetkom.

Pri všetkej svojej nekonečnej moci je nekonečne plný lásky. Ten, ktorý svojim žezlom riadi celý svet, „vodí pomaly“ svojich zomdlených, unavených a utrápených; ten, ktorý má spočítané hviezdy, láskavo spočítava aj všetky starosti svojho ľudu. Pre neho nie je nič príliš veľké, ani príliš malé. „O mojej biede máš záznam, do svojej nádoby daj moje slzy“, Žalm 56:9. Svojou priazňou zahŕňa cestu svojho ľudu.

Požehnaný Pane Ježišu, o moju večnú blazenosť nemôže byť lepšie postarané, ako keď je zložená v tvojich svätých rukách. S plesaním sa môžem oprieť o tú nekonečnú moc, ktorú máš ako môj Boh; moja radosť a moje potešenie, ty si z lásky k nám vzal na seba ľudské telo a mal si účasť na našich mdlobách. Preto pokojne odpočívam vo viere, že ty múdro riadiš všetky moje záležitosti.

Áno, mnohokrát by som bol čakal, že mi preukáže milosť podľa mojej predstavy, no on to urobí na svoj spôsob. Ale nie je lepší spôsob a lepšia vôľa ako jeho spôsob a jeho vôľa. To mi zaručuje jeho nekonečná láska, jeho nekonečná moc, jeho nekonečná múdrosť. Jeho rozhodnutia sú nezmeniteľné. Jeho zasľúbenia platia naveky. Žiadne jeho slovo nikdy nepadne na zem, 1. Samuelova 3:19.

*„Nebo a zem pominú, ale moje slová sa nikdy nepominú.“**Matúš 24:35*

„Ten ma oslávi, pretože z môjho vezme a bude zvestovať vám.“

Ján 16:14

Svätý Duch oslavuje Pána Ježiša, keď jeho ľudu zvestuje jeho osobu, jeho spôsoby a jeho dielo. Svätý Duch je ten veľký prostredník medzi cirkvou na zemi a jej oslávenou hlavou v nebi. On predkladá príhovorcovi na tróne tie vždy nové potreby a ťažkosti, zmätky a hriechy jeho ľudu. On dostáva z obrovského pokladu jeho lásky potešenie pre ich zármutky, silu pre ich mdloby, sústrasť pre ich slzy, plnosť pre ich prázdnotu a keď práve toto koná podľa svojho zvrchovaného povolania, tým „ho on oslavuje“.

„Nebude hovoriť sám od seba, ale všetko čo počuje, to oznámi“, Ján 16:13. Svätý Duch prináša od Pána Ježiša slová sústrasti, láskavé odkazy jeho srdca, to všetko, čo on hovorí. Donekonečna hovorí o Ježišovej veľkej láske k človeku. Je to pre neho zvláštna rozkoš prinášať svoju náklonnosť Ježišovej cirkvi a robiť ho milším pre jeho ľud. Jemu môžu veriť, lebo on je „Duch pravdy“.

Tento oslavovateľ Pána Ježiša je v každom čase verný svojmu veľkému úradu! Uváž, ako sa v kresťanskej cirkvi prvý raz zjavila jeho moc na deň Letníc. Aká veľká to bola pravda, ktorá tvorila základ tejto udalosti, ktorá nemá páru, keď sa tisíce skrúsených kajúcnikov vrhlo na kolená! Tá, že Svätý Duch zjavoval Pána Ježiša, že ho oslávil v očiach tých, ktorí v ňom až dovtedy nevideli žiadnu krásu. A aké bolo jadro toho predivného kázania, ktoré bolo „dokazované v Duchu a v moci“? To, „že Boh toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali, urobil Pánom aj Mesiášom“, Skutky 2:36,

aby on dal teraz svojmu ľudu pokánie na odpustenie hriechov. A to je dodnes tá istá nadovšetko vznešená pravda, ktorú Svätý Duch tak rád odkrýva skrúseným hriešnikom a ktorá súc odkrytá, je „mocná k boreníu pevností“, 2. Korinským 10:4. Prirodzené oko nevidí a nemôže vidieť nič zo všetkej tejto vzácnej vnútornej krásy, ktorú má Kristovo dielo a takisto aj on sám. „Duch oživuje, telo nič neosoží“, Ján 6:63. Nikto nemôže povedať: „Ježiš je Pán, iba ak v Duchu Svätom“, 1. Korinským 12:3. Tento Svätý Duch je ten veľký predchodca, mocnejší než Ján Krstiteľ, volajúci: „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta“, Ján 1:29.

Milý čitateľ, ak si už niekedy tak opravdivo a zreteľne videl Pána Ježiša v jeho sláve a kráse ako Spasiteľa, tak ti to ukázal Svätý Duch. Potom, ak v ktorejkoľvek hodine úzkosti, na svoje neobyčajné potešenie v dôvere vykročíš s myšlienkou, že tvoj Vykupiteľ má s tebou zvrchovaný súcit, lebo on z lásky k tebe zomrel a žije pre teba naveky; alebo, keď v hodine smrti budeš cítiť, ako ťa drží moc jeho nesmierne slávnych a vzácných zaslúbení, čože to bude iné, než Svätý Duch, vykonávajúci svoj milostivý úrad? Vezme to, čo je Pána Ježiša Krista a dá tebe, uspôsobí ťa tak, že ako vždy, aj teraz, bude oslávený Kristus na tvojom tele; „či už životom alebo smrťou“, Filipským 1:20. Potom má byť vždy tvojím heslom „len Kristus“ a tvojou vždy vzrastajúcou túžbou „viac, viac Krista“, preto pamätaj, kto jediný je spôsobilý, aby ťa obdaroval týmto „umením múdrosti“.

„Ale keď príde Tešiteľ, ktorého vám ja pošlem od Otca, toho Ducha pravdy, ktorý vychádza od Otca, ten bude svedčiť o mne.“

Ján 15:26

„Váš zármutok sa obráti v radosť.“

Ján 16:20

Stádo Kristovo nebýva bez zármutku. „To sú tí, ktorí prichádzajú z veľkého súženia“, lebo „koho Pán miluje, toho prísne vychováva a káži každého, koho prijíma za syna“, Židom 12:6. Keď potom vkročí do brány nebeskej slávy, tu on zotrie každú slzu z jeho očí. Nuž teda, vy plačúci, dajte sa potešiť. Zvláštne povolanie nášho Pána tu na zemi a jeho veľká úloha, pre ktorú zostúpil z neba, boli v tom, že prišiel „obviazať rany tým, čo majú skrúsené srdce, zvestovať slobodu zajatcom a väzneným prepustenie“, Izaiáš 61:1, potom všetky naše súženia sú odmerané jeho láskavou rukou.

On nás príliš dobre pozná a preveľmi nás miluje, než aby nás nechal prejsť svetom bez plaču a bez zármutku. Aj ľud Boží musel dostať svoje prívaly, búrky a krupobitia. Lebo keby bola cesta nášho každodenného putovania posypaná kvetmi a keby okolo nášho príbytku stále iba svietilo slnko, skoro by sme zabudli, že sme len hostia a cudzinci, ktorí tu nemajú trvalý príbytok. Preto je potrebné, aby časom udelala víchrica do tvojho stanu, aby každý kliniec tohto nestáleho príbytku bol vytrhnutý, a ty aby si sa učil cítiť a hovoriť ako pútnik: „Ja hľadám lepšiu vlasť.“ Židom 11:16.

Zatiaľ, kým je zármutok tvojím podieľom, rozpomínaj sa na toho, ktorý hovorí: „Viem o jeho bolestiach“, 2. Mojžišova 3:7. Anjeli to nemôžu povedať, a preto nemôžu mať s tebou súcit, lebo bolesť im je neznámou vecou. Ale ten, ktorý je zvrchovane vyšší nad nimi, súcíť s tebou. Kedykoľvek a čokoľvek ti ukladá a posiela, robí tak

z čistej lásky a v každom svojom súžení by si mohol čítať: „Muselo to tak byť“.

Tak, ako bohatstvo často vedie k zármutku, tak aj zármutok pochádzajúci z jeho ruky býva pravým bohatstvom pre jeho ľud. A keď sa dáš zviesť a repceš na svoje súženia, repceš na jeho milosrdenstvo, ktoré nevidíš. „Prečo sa pýtate, čo by sa mi páčilo?“ povedal raz jeden človek na smrteľnej posteli. „Pán je môj lekár, od neho sa mi páči všetko.“ A potom sa „váš zármutok obráti na radosť“. Prišlo ráno, to jasné ráno, v ktorom kvapky rosy, ktoré sa ti nahromadili v čase tvojho nariekania na tomto svete, budú žiariť v svetle. V jednom blaženom okamihu úplne zabudneš na súženia, ktoré sa tiahli celým tvojim životom, alebo si ich budeš pripomínať toľko, aby si uvidel ten rozdiel a tým plnšie užíval rozkoše nesmrteľnosti.

Aká sa ti tam zjaví blaženosť! Minulosť bude pred tebou ako otvorená kniha. Uvidíš, že každá kvapka súženia, všetky prúdy a potoky slz ťa niesli hore k nebesiam, že každý ostrejší vietor poháňal tvoju loďku k žiadanému prístavu. Tam potom bude mať Boh podiel na tvojej radosť. „Dobre sluha, dobrý a verný, nad málom si bol verný, nad mnohom ťa ustanovím. Vojdi do radosti svojho pána!“, Matúš 25:21.

Milý čitateľ, nemohla by táto radosť byť aj tvojou radosťou? Nelipni na radoostiach tohto sveta. Ak si v nich, vďačne ďakuj a buď pokorný. Varuj sa, aby si si na nich nezakladal a neprikladal im dôležitosť, ktorú nemajú. Pán Ježiš myslel na nebo, keď doložil:

„...vaše srdce sa bude radovať, a vašej radosti nevezme nikto od vás.“

Ján 16:22

„Otče, chcem, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja; aby videli moju slávu, ktorú si mi dal, pretože si ma miloval ešte pred stvorením sveta.“

Ján 17:24

Neprosí tu o niečo chudobný, ale víťaz sa tu hlási k svojej koristi. Len jedna jediná prosba, ktorú on kedy vzniesol k Otcovi, mu bola odopretá. Bolo to vtedy, keď ho nad všetku ľudskú znesiteľnosť obkľúčovala a zvierala úzkosť a on volal: „Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich. Ale nie ako ja chcem, ale ako ty“, Matúš 26:39. Keby bol Otec túto modlitbu vy počul, nikdy by sme sa nemohli tešiť jediným „slovom Pána Ježiša“. „Ak je možné“ – keby nebol tak povedal, ale trval na svojom, aby ho minul tento kalich, boli by sme naveky stratení. Ale sa podrobil bez odvrávania a vypil ten horký kalich do poslednej kvapky. Všetok trest, ktorého sme sa hrozili, on vytrpel, naše spasenie dokonal, opatriac nám zvrchovane dokonalú spravodlivosť; teraz ako k dohovorenej odplate za svoju poslušnosť a za svoje utrpenia, hlási sa Víťaz k svojej koristi. A aká je to korisť? To sú tí, ktorí sú mu daní od Otca, tie nespočetné zástupy tých, ktorých on svojou krvou vykúpil.

Chcel, aby sme „boli s ním tam, kde je on“, aby sme mali účasť na jeho sláve. Predivné to slovo a posledné pranie umierajúceho. Jeho posledná modlitba na zemi horlivo usiluje o to, aby sme aj my boli oslávení; čo si ešte prial pri svojom odchode, bolo to, aby sa s nami stretol v nebi, akoby nás, svoje pozemské klenoty, potreboval na doplnenie svojej koruny, akoby jeho blaženosť a radosť nebola úplná, keby sme my nemali radosť.

Daj si povedať, milý čitateľ, že to, čo bude robiť tvoj budúci život blaženým, je blízkosť Pána Ježiša: „Otče, chcem, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja“. Kde to nebo bude, na tom nám celkom málo záleží. „Vieme, že keď sa zjaví, budeme mu podobní, lebo ho uvidíme takého, aký je“, 1. Jánov 3:2.

A to je tá „blahoslavená nádej“ kresťana. Bez Pána Ježiša by nebo nebolo nebom. Keby on odišiel z neba, akoby sa slnko stratilo z nebeskej oblohy; serafini by stratili radosť a spev by úplne umlkol. „A mesto nepotrebuje slnka ani mesiaca, aby svietili v ňom, lebo sláva Božia ho osvecuje, a jeho sviecou je Baránok“, Zjavenie 21:23. Aké to blažené pomyslenie! On to tak chcel, on si to zomierajúc vyprosil, aby sme večnosť trávili v spoločenstve s ním, žasnúc nad nevystihnuteľným tajomstvom jeho lásky, boli premenení na jeho obraz v sláve, ponárajúc sa do mora jeho radosti.

Toto zaslúbenie blaženosti je pre nás neobsiahnuteľné. V závere verša Ján 17:24 nám hovorí, prečo pre nás žiada takéto veci: Chcem, „aby videli moju slávu“. Prečo? „Lebo si ma miloval ešte pred stvorením sveta.“ Tým chce povedať: „Ak mi chceš dať večný dôkaz svojej nekonečnej lásky a priazne, miluj a osláv ľud mnou vykúpený. Nás miluje a oslavuje, keď miluje a oslavuje svojho Syna; tak úzko sú veci a záujmy Otca a Syna spojené s našimi.“

Brat, sestra vo viere, uváž, že on sa aj v tomto okamihu prihovára za teba, že jeho všemohúce: „Otče, chcem“, zaopatrí ti všetko, čo potrebuješ. V tom máš otvorený prameň, z ktorého môžeš čerpať bez toho, že by z neho ubudlo. Lebo Boh Otec nemá nikdy pre neho inú odpoveď než: „Synu, ty si stále so mnou a všetko, čo je moje, je tvoje“, Lukáš 15:31. Ako ľahko by sme vstupovali aj do tých najťažších starostí tohto sveta a ako by nám to posväcovalo aj tie najčistejšie pozemské radosti, keby sme vždy videli, že to všetko pochádza z vôle nášho Pána nadovšetko múdreho, ktorý sa vždy s veľkou láskou prihovára za nás bez toho, že by sa niekedy prihovárал nadarmo.

„Nech sa mi teda stane podľa tvojho slova.“

Lukáš 1:38

„...lebo ja žijem, aj vy žiť budete.“

Ján 14:19

Pán Boh si rád vyberá tie najstálejšie a najvytrvalejšie veci tohto hmotného sveta okolo nás, aby nám na nich ukázal svoju nezmeniteľnú vernosť a lásku k svojej cirkvi. Tak: „Ako sú vrchy vôkol Jeruzalema, tak je Hospodin vôkol svojho ľudu odteraz až naveky“, Žalm 125:2. V dnešnom slove náš Vykupiteľ svojou vlastnou prirodzenosťou a vlastnou povahou vykladá to, čo chce povedať. Svojou vlastnou bytosťou nám zaručuje, že jeho svätí budú živi. „Pretože ja žijem, aj vy budete žiť.“

Milá veriaci duša, v tomto „slove Pána Ježiša“ máš slávnú záruku. Tvoj Spasiteľ je živý a to, že on je živý, ti zaručuje, že aj ty budeš živať. Ten náš pravý „Jozef“ je živý. „Tak ich utešoval a vlúdne sa im prihovárал“, 1. Mojžišova 50:21. Skutočnosť, že on je živý, je to pravé a jediné, čo nás chráni pred večným zahynutím. Keď je náš život ukrytý v Kristovi, ktože nás vyruší z našej bezpečnosti! To by najskôr musel vyschnúť on, ten veľký prameň života, aby mohol vyschnúť náš pramienok prýštiaci z neho. Najskôr by musel zhasnúť on, to veľké slnko, než by mu zhasla jedna trblietajúca sa hviezdička, ktorá z neho berie všetko svoje svetlo. To by najskôr musel satan strhnúť korunu z našej oslávenej Hlavy, aby sa potom mohol dotknúť jedinej perly v korunách jeho ľudu. Ťažko môže boriť palác, pokiaľ on sedí na tróne.

Milý čitateľ, si si už teraz istý, že tvoj „život je skrytý s Kristom v Bohu?“, Kolosenským 3:3. Vieš, aká je to blaženosť byť v opravdivom, živom spojení so živým a všetko oživujúcim Spasiteľom? Aj keď sa to v tvojom vnútornom živote všelijako menilo a prevracalo, predsa len, môžeš povedať s pokorou a radostnou dôverou: „Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus“, Galatským 2:20.

Pán Ježiš je živý! To je to najpotešujúcejšie slovo, ktoré stratená duša a stratený svet môže počuť. Jób sa z neho radoval už pred štyritisíc rokmi: „Ja viem, že môj vykupiteľ žije“, Jób 19:25. A tak aj Ján sa z neho tešil vo vyhnanstve na ostrove Patmos. „Neboj sa! Ja som prvý a posledný a ten Živý. A bol som mŕtvy, ale hľa, som živý na veky vekov. Amen. A mám kľúče pekla i smrti“, Zjavenie 1:17-18. To bola tá vznešená reč, ktorú Ján počul od Vykupiteľa, ktorý sa mu tu ukázal v lesku svojho osláveného tela. „A toto je to svedectvo, že nám Boh dal večný život, a ten život je v jeho Synovi“, tak píše ten istý Ján, 1. Jánov 5:11, a toto slovo zahŕňa celé evanjelium.

Apoštol Pavol v 8. kapitole epištoly Rímskym majstrovsky vylíčil spôsoby a výsady veriaceho, začínajúc slovami: „A tak teraz už nieto nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi“, Rímskym 8:1 a končiac: „Lebo som presvedčený, že ani smrť ani život ani anjeli ani vrchnosti ani moci ani prítomné ani budúce veci ani vysokosť ani hlbokosť ani niktoré iné stvorenie nebude môcť odlúčiť nás od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi“, Rímskym 8:38-39. Prečo nás nebude môcť nič odlúčiť? Pretože život veriaceho je naštepený na život Ježiša Krista. Najšlachetnejšie srdce celého vykúpeného človečenstva bije na tróne v nebesiach a dáva životnú silu do všetkých žiliiek svojho tela; takže ak by mal byť zničený duchovný život veriaceho človeka, musel by sa najskôr Všemohúci stať nemohúcim a nepremennelný by sa musel naskrz premeniť.

Požehnaný Pane Ježišu! „Tvoja reč je veľmi dokázaná, a tvoj služobník ju miluje“, Žalm 119:140.

„Ja im dávam večný život, a nezhynú naveky, a nikto ich nevytrhne z mojej ruky.“

Ján 10:28

„A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta.“

Matúš 28:20

Toto bolo „slovo Pána Ježiša“, keď vystupoval do neba. Už videl trón, na ktorom sa ako náš prostredník prihovára za nás, už mu zaznievala z nebies nová pieseň, ale všetky jeho myšlienky boli pri bojujúcej cirkvi, ktorú zanechal vo svete. Jej patria jeho posledné slová a jeho posledné požehnania. Ako keby povedal: „Idem si do neba po korunu draho dobytú“, do spoločnosti anjelov a pred tvár Otcovu, ale pri tom všetkom: „Ja som s vami po všetky dni až do konca sveta“.

Ako verne preukázal pravdu týchto slov apoštolom, ktorým toto zaslúbenie patrilo na prvom mieste! Ten učeník, ktorého Ježiš miloval a ktorý pri večeri odpočíval na jeho prsiach, ktorý ho počúval a videl, zreteľne o tom vydáva svedectvo. Počuj, ako on hovorí o neprítomnom Pánovi a spoločenstve s ním. Ako o nejakej posvätej spomienke z minulých časov? Nie. Volá s radostným dôrazom: „teda čo sme videli a počuli, zvestujeme vám, aby ste aj vy mali obecenstvo s nami“, 1. Jánov 1:3.

Ako rado sa srdce vinie k tomu, čo ho uprostred každodennej nestálosti uistuje o večnej Spasiteľovej prítomnosti! Aj keby si mal na svete akéhokolvek dobrého priateľa, za nejaký čas sa ti odcudzí; no Pán Ježiš je vždy ten istý, nezmenil sa po celé veky. Aké krásne je pomyslieť, že keď som v pravde Božie dieťa, nie je okamihu, v ktorom by on, môj Ochranca, nebol so mnou v mojej samote! Keď ranné zore vnikajú do mojej komôrky, už mi svietia lúče jasnejšieho Slnka. Keď ma potom obklopujú večerné tieň, „aj noc je svetlom vôkol mňa“, pokiaľ mi svieti Slnko spravodlivosti, ktoré nikdy nezapadá.

On nepatrí medzi vrtkavých priateľov, ktorí sú s nami v šťastí a v nešťastí nás opúšťajú. U neho niet premeny, ani tieňa zmeny. On je vždy

ten istý, či som zdravý alebo chorý a opustený, či mám zármutok alebo radosť, či žijem alebo umieram. Tak verne, ako oblačný stĺp predchádzal Izraelský ľud, dokiaľ nepočuli šumieť vlny Jordánu na pomedzí Kanaánu, tak láska Pána Ježiša zostáva s jeho ľudom. Či sa niekedy ukázalo nespoľahlivým slovo jeho zaslúbenia? Nech ten veľký oblak oslávených svedkov vydá o tom svedectvo. „Uvedomte si celým srdcom a celou dušou, že nezanikol ani jeden z dobrých sľubov, ktoré vám dal Hospodin, váš Boh. Všetky sa splnili. Nestratilo sa ani slovo. Józua 23:14. „A preto, že miloval svojich, ktorí boli na svete, preukázal im dokonalú lásku“, Ján 13:1.

Milá veriaca duša, si azda v zármutku alebo v pokušení? Zdá sa ti, že keď na teba padli ťažké pohromy a kruté súženia, jeho milujúce ubezpečenia v týchto chvíľach neplatia, alebo nie sú opravdivé? Chcel by si možno spolu s Gideonom povedať: „Ak je s nami Hospodin, prečo nás toto všetko postihlo?“, Sudcov 6:13. Daj si povedať, že on má na mysli ten najlepší koniec! Tým, že ti berie pozemské opory a útulky, ktoré si si vysoko vážil, chce ti prejavíť svoju láskavosť v ešte väčšej miere. Možno ti smrť tak skazila všetku každodennú radosť, že vidíš okolo seba len trosky? On sa ti chce stať ešte milší, bližší a láskavejší, aby si mu povedal: „Nech žije Hospodin! Nech je požehnaná moja Skala! Nech je vyvýšený Boh, moja spása!“, Žalm 18:47. „No, vďaka Bohu, ktorý nám dáva vždycky víťazosláviť v Kristu a zjavuje skrze nás vôňu svojej známosti na každom mieste“, 2. Korinským 2:14. Vždy! Zvlášť vtedy, keď sme pozbavení všetkých vecí, na ktoré sa vešalo naše srdce, vidíme „samého Ježiša“, ako učeníci na hore: „Keď pozdvihli oči, nevideli nikoho, iba samotného Ježiša“, Matúš 17:8.

„To som vám hovoril nato, aby ste mali vo mne pokoj. Na svete budete mať súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet.“

Ján 16:33

„Ja som vzkriesenie i život; ten, kto verí vo mňa, aj keby zomrel, žiť bude.“

Ján 11:25

Aký je to hlas, rozliehajúci sa nad svetom, v ktorom šesťtisíc rokov prebýva hriech a smrť! Štyritisíc rokov nemohlo pohanstvo vidieť v hrobe ani to najmenšie svetielko, aj keby sa bolo akokoľvek dobre pozeralo do hrobu. Nikto z nich neučil o slávnom živote po smrti, o zmŕtvychvstaní tela nemali ani tušenia. Ani Židia v dobe Starého zákona nemala také jasné svetlo, ako máme my o budúcom živote; mnohí z nich tápali ako slepi v tmách.

Musel prísť ten, ktorý porazil smrť, aby odkryl jasnú „cestu života“ temnotou zastretému svetu. „Tajomstvo ukryté od vekov v pokoleniach; teraz však bolo zjavené jeho svätým.“ – Kolosenským 1:26. Predivné to zjavenie! Keď sa smrteľné telo poruší a zmení v prach, z ktorého bolo vzaté, potom vstane k novému životu premenený, podobné Ježišovmu oslávenému telu! Už nie ako stánok pozemského prebývania, ktorý sa sem a tam premiestňuje a všelijako mení, ale neporušiteľný a nesmrteľný! Keď sa neladná húsenica premení na krásneho motýľa, alebo keď semeno padne do zeme ako do hrobu, potom vstane ako steblo s plným klasom alebo ako pôvabná kvetina. Už sama príroda od vekov ohlasuje túto veľkú pravdu.

Ale bola potrebná „pevná prorocká reč“, aby nám táto pravda bola náležite ukázaná a objasnená. Ľudský rozum sa nemohol ani s najsmelšou obrazotvornosťou dopracovať k tomu, čo nám Boh plne zjavil v evanjeliu. „Táto milosť sa teraz stala známou zjavením nášho Spasiteľa Ježiša Krista; on odstránil smrť a svojím evanjeliom vyviedol na svetlo život a neporušiteľnosť“, 2. Timoteovi 1:10. On, tá „hviezda jasná a ranná“, „obracia ťoňu

smrti na ranný svit“, Ámos 5:8. Lebo on vstal z mŕtvych a to je pre nás záruka, že aj my vstaneme z mŕtvych. „Ježiš Kristus je prvotina“, potom bude pozbieraná všetka jeho ostatná nesmrteľná žatva.

Prevzácna pravda! Toto „slovo Pána Ježiša“ je ako nebeská dúha, ktorá sa dvíha nad vchodom do údolia smrti. Smrť stratila svoj osteň. „Ale nechceme, bratia, aby ste nevedeli o tých, ktorí zosnuli, aby ste sa nermútili ako aj ostatní, ktorí nemajú nádeje. Lebo ak veríme, že Ježiš zomrel i vstal z mŕtvych, tak i Boh tých, ktorí zosnuli, skrze Ježiša privedie s ním“, 1. Tesalonickým 4:13-14. Keď umiera Božie dieťa, je uschované v skryši Hospodinovej, aby bolo „na deň, ktorý ja učiním, zvláštnym vlastníctvom“, Malachiáš 3:17, keď sa ukáže v nesmrteľnej kráse, podobné oslávenému telu Spasiteľa. Anjeli musia zatiaľ držať nad ním stráž, kým sa ozve anjelova polnica a vyhlási veľkú noc všetkému stvoreniu. Oni sú tí „ženci“, čakajúci na žatvu celého sveta, keď Ježiš znova príde, už nie v ponížení a utrpení, ale v radoosti, že vezme k sebe všetkých svojich vykúpených.

Zarmútený a opustený kresťan, možno trpkou truchľosťou za tými, ktorí už nie sú tu, rozveseľ sa v svojom plači, naplň sa nádejou nesmrteľnosti. Áno, keď sedíš v komôrke smrti, alebo stojíš nad otvoreným hrobom, uchvátený tou desnou samotou a hrobovým tichom, možno by si tiež chcel bolestne sám v sebe nariekať: „Či ťa bude oslavovať prach?“, Žalm 30:10. To telo neďbá na tvoj plač, ako by sa ho to netýkalo, raz bude vzkriesené a po celú večnosť bude oslavovať Boha, svojho Vykupiteľa a zvestovať jeho pravdu.

„Pane, ku komu pôjdeme? Slová večného života máš.“

Ján 6:68

„Krátku chvíľu, a neuvidíte ma, a zase krátku chvíľu, a uvidíte ma.“

Ján 16:16

Aké dlhé sa nám zdajú chvíle, keď sme vzdialení od svojich milých. S akou túžbou očakávame okamih stretnutia, keď sa k nám má vrátiť neprítomný brat! Hľa, náš Pán Ježiš, odkazuje všetkým, ktorí na neho čakajú, slovo potešenia: „Chvíľu“ a zas bude s nami, aby už nikdy neodišiel od nás.

Už teraz zakúša veriaci človek nádherné chvíle blahoslaveného spoločenstva so svojím milovaným Pánom, ale aké vratké a nestále sú tie chvíle! Dnes si človek mnohokrát pripadá, ako by konal tú cestu s Pánom Ježišom a dvoma učeníkmi do Emaus, Lukáš 24, srdce je také blažené, cítiac prítomnosť a lásku neviditeľného Spasiteľa, ale už zajtra „akoby on odišiel od nás“ a opustená duša by tiež chcela vo veľkom smútku volať: „Kde je tvoj Boh?“, Žalm 42:11. Aj keď nie je človek zovretý a zádumčivý, predsa len, koľko toho vidí okolo seba vo svete, nad čím sa srdce napĺňa zármutkom! Ľudia na Pána Ježiša nedbajú, aj keď sa k nemu hlásia, jeho lásku nemajú za nič, na jeho riadenie sveta repcú, dokonca sa jeho menu rúhajú. Pritom všetko stvorenie plače a trpí, navyše aj medzi Božím ľudom bývajú roztržky! Na otázku: „Aké sú to rany na твоjich rukách? – odpovie: To ma ranili v dome tých, ktorí ma milujú“, Zachariáš 13:6.

Ale ešte „chvíľu“ a všetko toto „tajomstvo nepravosti“ sa skončí. Kroky neprítomného Pána budeme čoskoro počuť, už nebude „ako pútnik, čo sa uchýli na noc“, Jeremiáš 14:8, ale ako ten, ktorý prichádza, aby zobral svoj ľud do večných „príbytkov“, ktoré im pripravila jeho láska, z ktorých už viac neodídu. Požehnaný ten deň! Keď bude všetko stvorenie oblečené do veľkonočného rúcha a keď Pán Ježiš zaujme svoj trón uprostred

veselého prespevovania svojho ľudu; keď ho budú chváliť anjeli a starci budú hádzať pred neho svoje koruny a keď hriech, tá temná škvrna na jeho stvorení, bude zahladený naveky a smrť pohltí večné víťazstvo!

A to po „chvíli“. „Lebo ešte málo, máličko, a ten, ktorý má prísť, príde a nebude meškať“, Židom 10:37. Len pripraví, čo má pre nás v nebi pripraviť, nič dlhšie tam nebude robiť. A s akou radosťou pošle archanjela, aby nám zvestoval, že už je všetko vykonané, aby rozniesol pozvánky na veľké hody slávy: „Podťe, už je všetko pripravené“, Lukáš 14:17.

Milé dieťa bolesti, často myslí na túto „chvíľu“. Skoro „bude koniec dňom tvojho smútku“, Izaiáš 60:20. Aj tvoju utrpeniu sú vymierané medze, „keď ešte málo potrpite“, 1. Petrov 5:10. On má spočítané všetky vlny, ktoré sa ešte zdvihnú medzi tvojím člnom a prístavom, do ktorého plávaš. Keď tam vplávaš, aká sa tam zjaví sláva! Tá „chvíľa“ sa ti stratí v nekonečnom mori večnosti a ty „budeš vždy s Pánom“, svojím Spasiteľom.

„O chvíľu ma opäť uvidíte.“ Kiežby sa naše oko viery viac obracalo k „Jeho slávnemu príchodu!“ Svet so svojimi hriechnymi lákadlami nám tak rád a tak ľahko zatienuje a zatemňuje túto blahoslavenú nádej. Nech je naše srdce vždy ochotné vytrhnúť svoje koreňky z vecí tohto sveta. Milý čitateľ, vždy viac si zvykaj myslieť na toto slávne splnenie všetkých svojich najdrahších priání. Ako vtáča skúša svoje krídla na okraji hniezda, tak aj ty. A ako Sísierova matka vyzerala z okna cez mreže, hovoriac: „Prečo sa jeho voz tak dlho nevracia?“, tak aj ty vyzeraj.

„...držme vyznanie nádeje neochvejne, lebo je verný ten, ktorý zaslúbil.“

„Blahoslavení čistí srdcom, lebo oni budú vidieť Boha.“

Matúš 5:8

V tom spočíva nebo. Toto „slovo Pána Ježiša“ nám ukazuje, že blaženosť v budúcom živote sa nebude zakladať na tom, kde budeme, ale na tom, aké to tam s nami bude; že podstata našej blaženosti bude spočívať v plnom videní a užívaní si nášho Boha. Nemáme teda priveľmi dbať na to, ako nám kto predstavuje svoje nejasné a neurčité pohľady na večnosť, ako to v nebi bude. To, na čo sa má obracať naša plná pozornosť, je „dôstojná sláva“, videnie samého Boha. Dostávame pokyn, aby sme sa usilovali „o posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána“, Židom 12:14, a keby ho aj uvidel, predsa by si ho nemohol užívať. „Príchod Božieho kráľovstva sa nedá spozorovať. Lebo Božie kráľovstvo je medzi vami“, Lukáš 17:20-21.

Milý čitateľ, je pripravené tvoje srdce na tú nebeskú slávu? Strážiš čistotu svojho srdca? Nieкто raz povedal, že „ulice nebeského kráľovstva začínajú už tu na zemi.“ Áno, už tu, obliečení do svätosti Kristovej, môžeme niečo okúsiť z tej budúcej blaženosti. Kto by nespozoroval, kedykoľvek „chodil s Bohom“, že to boli tie najšťastnejšie okamihy jeho života, keď zabudol sám na seba a neúnavne pozeral na to, aby bol zvelebený Pán Ježiš!

A čo iné budeme mať v nebi, ako to, že duša sa celá odovzdá jemu, nemajúc už v sebe žiadnej náklonnosti k zlému, nebojac sa už vlastnej vnútornej skazenosti, ktorá sa ozývala všelijakému pokušeniu zvonka; keď naša myseľ bude uvedená do poslušnosti Ježišovi Kristovi; keď budeme mať Kristovu myseľ, keď všetko v nás bude v blaženom súhlase s jeho vôľou; keď celá naša bytosť bude naplnená jeho svätosťou; keď náš rozum bude vycibrený a zušľachtený, so všetkými svojimi silami zasvätený jeho službe; keď pamäť

bude posvätnou schránkou čistých a svätých spomienok, naše náklonnosti v plnom súlade samé so sebou, budú zbavené všelijakej prímеси pozemskosti, lebo samotná láska k Bohu bude silnejšia než všetky naše náklonnosti; keď sláva Božia bude hlavnou pohnútkou všetkého nášho myslenia, pocitov a skutkov v tomto nesmrteľnom živote; skrátka, keď naše srdce bude priehľadným pramienkom, ktorého čistota nebude zohavená žiadnym kalom a jeho pokoj nebude narušený žiadnou starosťou! Dlhá noc každodenného života pominie a po nej vzíde sláva večného rána. „Ale ja chcem v spravodlivosti hľadať na tvoju tvár a nasýtiť sa, keď sa prebudím, tvojím obrazom“, Žalm 17:15.

Áno, také bude nebo, či už pozeráme na seba alebo na neho: Čistota srdca a Boh všetko vo všetkom. Nepochybne tam bude aj mnoho iných vecí, ktoré budú v nemalej miere zvyšovať blaženosť vykúpených, ako spoločenstvo so svätými a s anjelmi či stretnutie sa s priateľmi, ktorých nám smrť zobrala, ale aj to sa bude viac-menej strácať pred tou hlavnou slávou: „budú vidieť jeho tvár, a jeho meno bude na ich čelách“, Zjavenie 22:4. Kresťania boli pekne pripodobnení k slnečníci, lebo tak, ako ona, obracajú svoju tvár k „Slnku spravodlivosti“, svoje listy však smutno spúšťajú, kedykoľvek stratia slnko z očí. Tam, v tej nebeskej záhrade, bude každá bylinka obrátená k Hospodinovi, zvestujúc svojou pôvabnou farebnosťou jeho dôstojnú slávu. Milý čitateľ, nech by si aj ty, keď sa bude nad tebou klenúť nebo bez mrakov, mohol vystihnúť divy zahrnuté v týchto slovách: „Ale vieme, že keď sa ukáže, budeme jemu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je“, 1. Jánov 3:2.

„A každý, kto má túto nádej na neho, očisťuje sa, tak ako je aj on čistý.“

1. Jánov 3:3

„V dome môjho Otca je mnoho príbytkov.“

Ján 14:2

Aký to vzácny domov v tomto „slove Pána Ježiša!“ On teší svoju cirkev tým, že skoro skončí jej putovanie po púšti a stánok doterajšieho života, prenášajúci sa z miesta na miesto, bude vymenený za trvalý príbytok. Nebude to cudzina. Je to Otcov dom a na nás čaká privítanie, aké sa dá čakať len od Otca. Tam je všetko prichystané pre všetkých. Tisíce už vošli jeho jasnými bránami, patriarchovia, proroci, mučeníci, mladí aj starí a stále je miesto.

„Lebo tu nemáme zostávajúceho mesta, ale to budúce hľadáme“, Židom 13:14. To je heslo pútnika tu na zemi. „Vstaňte, podme“, Matúš 26:46, takouto výzvou bude vychvátená bojujúca cirkev zo svojho boja a v nebi sa každý víťaziaci stane stĺpom v Božom chráme a nikdy odtiaľ neodíde, Zjavenie 3:12. Tu sme len tak ubytovaní, ako keď sa cestujúci niekde na jednu noc uchýli. Sme tu všetci ako nájomníci. Všetok majetok prechádza z rúk do rúk, dnes ho má ten, zajtra iný. Ale tieto „mnohé príbytky“ sú „neporušiteľné a nehynúce dedičstvo“. Nič nám nemôže vziať náš nebeský podiel. Len sa tam dostať, do toho Otcovho domu a zostaneme tam naveky.

Zamysli sa nad tým, že Pán Ježiš nám išiel pripraviť tieto príbytky. „Keď odídem a pripravím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli“, Ján 14:3. Aké to povzbudzujúce pomyslenie: Pán Ježiš je teraz v nebi a koná pre nás prípravu! V celom svojom rozsiahlom svete nemohol nájsť

príbytok, ktorý by bol vhodný ako večná schránka pre jeho vykúpených. Preto hovorí, že stvorí nové nebo a novú zem, že založí zvláštne kráľovstvo a zbuduje večné príbytky výhradne pre tých, ktorých vykúpil svojou krvou.

Milý čitateľ, maj vyhladku na takýto večný príbytok v dome svojho Otca, nepozastavuj sa nad žiadnou drsnosťou a obtiažnosťou svojich každodenných ciest, ale uspokoj sa s tým, čo sa ti ako pútnikovi naskytne na tomto svete. Hľadaj, ako ti tam v diaľke svieti svetlo, ktoré ti veselo rozpráva o domove nekonečne lepšom a krajšom, než je aj ten najbláždenejší tu na zemi a smeruje ťa k tomu, aby si zabudol na tie vlny na tvojej plavbe životom, alebo aby si sa na ne díval tak, že ťa majú hnať bližšie k vytúženému prístavu. Kiežby sme dokázali čítať a písať, jesť a piť, modliť sa a ukladať sa na spánok vždy s tou jedinou myšlienkou, že už skoro budeme v nebi, a to na veku vekov!

„V dome môjho Otca!“ Kol'ké duše lúčiace sa s týmto svetom boli potešené a rozradostené, vidiac tieto slávne príbytky skrze hmlý „údolia tieňov“ tak, že láskavo kárali svojich plačúcich priateľov. „Keby ste ma milovali, radovali by ste sa, že som povedal: Idem k Otcovi, lebo Otec je väčší ako ja“, Ján 14:28. Lebo v pravde smrť je iba vstúpením do Otcovho domu. Keď hovoríme o tieni smrti, je to iba tieň, ktorý padá do predsiene, v ktorej na okamih stojíme, klopúc na dávno vytúženú bránu a hneď potom nás víta Otcov hlas:

„Dieťa, ty si vždycky so mnou, a všetko moje je tvoje.“

Lukáš 15:31

„...prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli.“

Ján 14:3

Tu je opäť slovo zaslúbenia, vzťahujúce sa k blahoslavenej nádeji Kristovej cirkvi. Nuž, zotri svoje slzy, osamelý pútnik. Čoskoro príde ráno a už nebude viac počuť bolestný plač utrápeného stvorenia. Tých šesťtisíc rokov pozemskej lopoty sa blíži k svojmu koncu a zavíta nedela, trvajúca tisíc rokov. Onedlho budeme počuť Pána Ježiša hovoriť o všetkých svojich svätých, ktorí zosnuli v ňom, ako povedal o Lazarovi: „Lazar, náš priateľ, usnul; ale idem, aby som ho zobudil zo sna“, Ján 11:11.

Prvý raz prišiel k nám náš Pán vo veľkom ponížení a bolestiach; jeho meno bolo „muž bolesti“, Izaiáš 53:3. Uprostred tmy a zrady išiel cestou zaliatou krvou, jediná koruna, ktorú niesol na hlave, bola uvitá z trnia. Ale čoskoro už „po druhé sa ukáže tým, ktorí ho očakávajú, na spasenie“, Židom 9:28. Viac už neopustí svoju cirkev a tých, ktorí ho nasledovali, berúc na seba kríž, vezme k sebe, aby mali naveky účasť na jeho sláve. Aj keby sa zdalo, že mešká a že veky uplynuli od času, keď on zaslúbil svoj príchod: na večných vrškoch ešte nevidno ani lúč svitajúceho rána; márne načúvame, či skoro zaznie rachot jeho slávnostného voza. Ale „Neodkladá Pán váhajúc so zaslúbením, ako ho niektorí majú za takého, ktorý váha a odkladá; ale zhovieva vzhľadom na nás, pretože nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli ku pokániu“, 2. Petrov 3:9. Toto dnešné svoje slovo nám dáva ako nový závädok a novú záruku, že bezpochyby raz príde. „Hľa, prídem skoro“, Zjavenie 22:12.

Kto by dokázal vystihnúť všetku tú zvrchovanú blaženosť, ktorú prinesie jeho príchod! Prichádza Pán, aby zobral k sebe svoj ľud. Tu sa s nevýslovnou láskou zja-

vuje ten pravý Jozef svojim bratom, ktorí sa mu odcudzili a „berie ich k sebe samému“. Nie, aby im určil zvláštne kráľovstvo, ale aby všetka jeho radosť bola spojená a zmiešaná s ich radosťou. „Kde som ja“, vraví on, „aby ste aj vy boli tam“. A opäť: „Tomu, kto víťazí, dám sedieť so sebou na svojom tróne“, Zjavenie 3:21.

Milý brat, milá sestra vo viere, môžeš teraz povedať s podobnou svätou horlivosťou ako apoštol Peter vraví o Pánovi Ježišovi?: „Nevideli ste ho, a predsa ho milujete“ 1. Petrov 1:8. A aké to bude, keď ho budeme vidieť v jeho sláve a to na veky vekov! Keď už teraz môžeš rozprávať o hodinách vzácneho spoločenstva s Pánom Ježišom na tomto hriešnom a strastiplnom svete, majúc v tele hriešne srdce a len mdlú a neúplnú lásku k nemu. Aké to bude, keď prídeš bez hriechu a bolesti, všetko okolo teba bude nové a čisté a „tvoje oči budú hľadiť na kráľa v jeho krásu“, Izaiáš 33:17.

List od neprítomného brata, aj keby nás akokoľvek potešoval a povzbudzoval, je predsa len chatrnou náhradou za radosť osobného spoločenstva s ním. Tak Pán Ježiš na tróne hovorí teraz k tebe iba svojím Slovom a Duchom, ale čoskoro ťa zoberie do priameho spoločenstva so sebou, aby si ho videl takého, aký je. On sám ti bude otvárať v svojich knihách tie predivné zápisky o svojej rade a milosti a povedie ťa od prameňa k prameňu živej vody, potom vlastnou rukou zotrie z tvojho oka každú slzu. A večne byť s Pánom Ježišom, toto bude to nebo. „Aby ste aj vy boli tam, kde som ja.“ K tomu akoby dodatočne pripísal „slovo“, chcúc ním roznieť našu nádej:

„Hovorí ten, ktorý svedčí toto: Áno, prídem skoro! Amen.“

Zjavenie 22:20

„Blahoslavení to sluhovia, ktorých, keď príde pán, nájde bdieť!“

Lukáš 12:37

Ty, milé Božie dieťa, bedlivo očakávaš príchod svojho Pána? Máš opásané bedrá a horiacu sviecu v ruke? Keby si dnes mal počuť: „Hľa, ženích ide! Vyjdite mu v ústrety!“, Matúš 25:6, mohol by si radostne odpovedať?: „Hľa, toto je náš Boh, na ktorého sme očakávali!“ – Izaiáš 25:9. Kedy on príde, my nevieme, „Pánov deň príde ako zlodej“, 2. Petrov 3:10. Či už príde skoro, alebo nie, prísť raz musí a deň našej smrti je vlastne pre nás všetkých predsa len dňom jeho príchodu.

Milý čitateľ, neodkladaj prípravu na jeho príchod. Nedaj sa oklamať a podviesť posmievačnou vyzývavou otázkou: „Kde je to zaslúbenie o jeho príchode?“, 2. Petrov 3:4. „Preto aj my, keď máme taký veľký oblak svedkov okolo seba, zložme každé bremeno a ľahko obkľučujúci hriech a tak s trepezivosťou bežme pred nami ležiaci beh o závod“, Židom 12:1. Daj pozor, aby si v sebe neprechovával takéhoto ducha odkladania. Teraz máš čas, aký možno už viac mať nebudeš. Neodkladaj sejbu až na čas žatvy, aby nebolo neskoro. Neodkladaj nič až na hodinu smrti, aby si mohol pokojne odovzdať svojho ducha do rúk Pána Ježiša. Ten posledný okamih života je zaiste zo všetkých okamihov najmenej vhodný, aby sme sa zháňali za tým, bez čoho byť nemôžeme, aby sme sa chytali veľkých úloh života, aby sme čistili svoje lampy, keď nemáme olej a knôť nám dohorieva, aby sme začali strážiť, keď sme už

volaní opustiť svoje miesto a ísť v ústrety svojmu Pánovi.

Nikdy si sa nad tým nepozastavoval, ako často sa medzi tými mnohými milujúcimi „slovami Pána Ježiša“ vyskytuje napomenutie, aby sme bdeli, akoby uprostred zvukov nebeskej hudby bola vždy znova a znova trúbená výstraha, aby sa driemajúca cirkev a spiaci svet prebudili zo sna? Kiežby tá posledné „slovo Pána Ježiša“ strhlo na kolená, aby si sa pýtal: „Som aj ja skutočne služobník Ježiša Krista? Utielam sa k nemu a odpočívam v ňom, v jedinom svojom Spasiteľovi? Či ešte zostávam ako Lót namiesto toho, že by som mal utekať? Iba sa hrám a nedbám, že večnosť „leží pred dvermi?“ On je moje posledné a jediné útočisko. Keď jeho zanedbám, všetko bude stratené.“

Milá veriacia duša, ktorá bdieš na stráž, buď vernejšia na mieste, ktoré ti je určené. A dobre uvaž, čo to znamená bdieť. To nie je ospalá, nečinná tuposť a ľahostajnosť, ale srdce naplňajúca svätá horlivosť, bedlivá opatrnosť pred hriechom, starostlivé strázenie každej „bránky aj okienka“, ktoré vedú do našej duše. Svätý život v Pánovi Ježišovi je tá najlepšia a jediná príprava na svätú smrť. „Daj si povedať, Kráľ prichádza.“ Čítaj listy, ktoré ti poslal pred svojím príchodom: „Áno, prídem skoro!“, Zjavenie 22:20. Bdej so strážnikmi, ktorí čakajú, kedy sa na nebeskej oblohe ukáže Pán.

„Áno, príd, Pane Ježišu!“

Zjavenie 22:20

Nech sú tieto „slová Pána Ježiša“, o ktorých sme rozjímali v tejto knižočke, nech vydávajú, ako zlaté zvončeky, ktoré zdobili plášť najvyššieho kňaza, 2. Mojžišova 28:33-35, sladké zvuky jemu, dosvedčujúc, že ten pravý najvyšší kňaz doteraz žije, prihovára sa za nás v nebeskej svätyni a skoro príde, aby vylial požehnanie na svoju cirkev, ktorá ho očakáva. Bolo nám potešením zbierať „odrobinky“ padajúce zo stola Majstra. Čoskoro sa budeme tešiť nie „slovami“, ale prítomnosťou Pána Ježiša, nie odrobinkami padajúcimi z jeho stola, ale večným spoločenstvom so samým Pánom.

Slová Pána Ježiša

Príloha k 21. číslu časopisu *Solas*

***Solas* číslo 21, 6. ročník, zima 2013**

Časopis *Solas* vydáva občianske združenie Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7.
IČO: 42064619. Je evidovaný ministerstvom kultúry SR pod číslom EV 22/08.

Vychádza štyrikrát do roka.

Je nepredajný. Odberateľom ho zasielame bezplatne.

Príloha čísla 21 vyšla 2. decembra 2013 v náklade: 2 700 ks.

Tlač: Alfa print, s.r.o. Martin; www.alfaprint.sk

Žiadosti o zaradenie do zoznamu odberateľov pošlite na poštovú alebo e-mailovú adresu redakcie.

Dobrovoľné finančné príspevky a dary môžete posilať na účty:

Z územia Slovenska: VÚB Žilina, číslo účtu: 2486916455/0200;

Z Českej republiky: Poštovní spořitelna, číslo účtu: 247761864/0300

Zo zahraničia: číslo účtu v tvare IBAN: SK08 0200 0000 0024 8691 6455,
SWIFT: SUBASKBX; VÚB, Mlynské nivy 1, SK 829 90 Bratislava 25, Slovakia.

Zodpovedný redaktor: Drahoslav Vajda

Adresa redakcie: Redakcia *Solas*, Smreková 11, 010 07 Žilina 7

Tel.: 0948 444 155;

e-mail: redakcia.solas@solas.sk

www.solas.sk; blog.solas.sk

ISSN 1337-883X

***A čo ma voláte: Pane, Pane,
a nečinite, čo hovorím?***

Lukáš 6:46

Ako pristupujeme k Pánovi Ježišovi Kristovi vzhľadom na toto prikázanie? Nevypúšťame zo vzťahu k nemu úplne jeho titul „Pán“, ktorý mu v plnom zmysle tohto slova patrí? Ochotne ho uznávame za Spasiteľa, pokiaľ ide o trest za hriech. Ale sme ochotní byť jeho vlastníctvom *kúpeným za vysokú cenu* a mať Krista ako Pána vyžadujúceho našu úplnú a bezpodmienečnú poslušnosť?!

Ako málo z Pánovho ľudu prakticky uznalo pravdu, že Kristus je buď Pánom všetkého a teda aj ich, alebo ich Pánom vôbec nie je! Ak vyznávame, že on je našim Pánom, potom jednajme s ním ako s tým, kým on je!

Selas